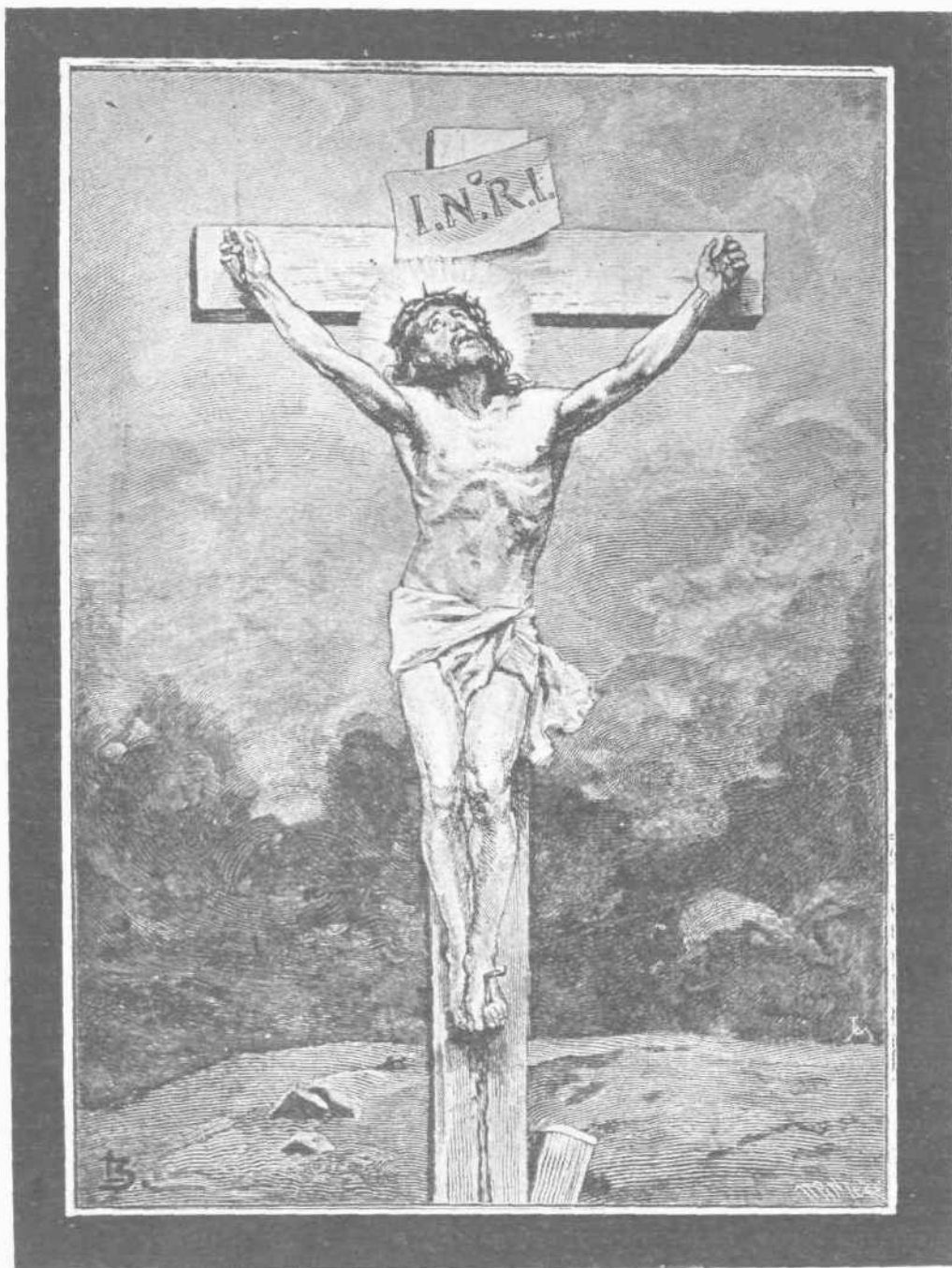

Η ΦΥΣΙΣ
 ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
 ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ
 ΕΓΚΥΚΛΙΑΣ ΠΑΙΔΕΙΑ ΦΥΣΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ
 ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ ΛΟΓΙΣΤΕΧΝΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'-ΤΟΜΟΣ Γ'-ΕΤΟΣ 20 ΔΙΕΥΘ. ΕΚΔΟΤΗΣ: ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ
 Συνοδότη 'Εσωτερικῶν φρ. 16 ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδὸς Σωκράτους φρ. 2 καὶ
 Συνοδότη 'Εξωτερικῶν φρ. 20 'Εναντι Ἵπ. Οἰκοδομ. καὶ Ναυτικῶν

ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΝ ΣΤΑΥΡΩ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΝ ΣΤΑΥΡΩ

Τίς τῶν ὑπερτίτων φιλοσόφων τῶν τε ἀρχαίων καὶ νεωτέρων λαῶν ἢ τίς τῶν μεγίστων κοινωνιολόγων, ἠθικολόγων ἢ τῶν καθόλου ἐπιστημονικῶν ἐξοχότητων δύναται ἀγερώχως ν' ἀπειρήσῃ τὸ ἀκάνθαις ἐστεφανωμένον θεῖον τοῦ Ἐσταυρωμένου πρόσωπον; Ποία αὐτοκρατορική Μεγαλειότης ἢ τίς δορυκότης κατακτητῆς θέλει ὑπερηφάνως προσβλέπει τὸ μεγαλοπρεπὲς τῆς ἑσταυρωμένης ἀληθείας παράστημα; Τίς δὲ βαθὺς τῆς πανσόφου δημιουργίας ἐρευνητῆς καὶ ἀληθῆς τῆς ὑψίστης αὐτῆς τελειότητος κάτοχος περιφρονητικῶς θέλει ἀντικρῦσει τὴν μόνην προσωποποίησιν τῆς Ἐπιστήμης, τὴν Ἀλήθειαν, ἐν τῷ Σταυρῷ; Τίς τέλος τὰς φρένας εὖ ἔχων, τῆς ἰδανικῶς τελειότητος φιλοσοφίας λάτρης καὶ τοῦ τελείου καλοῦ θαυμασιότης δὲν θὰ στρέψῃ ἱκετευτικῶς τὸ βλέμμα πρὸς τὴν ἑνοάρκωσιν τῆς ἀπαραμίλλου ἠθικῆς, πρὸς τὴν μελίρρυτον διδασκαλίαν, πρὸς τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ Ἰησοῦν; Χριστὸς ἐν Σταυρῷ! Τῆς δουλείας ἢ κατάνυξις, τῆς ἀκολασίας ἢ ἀπηνῆς διωγμῶς, τῆς ὑποκρισίας ἢ ἀποκάλυψις! Τῆς ὑπεροφίας ἢ ταπεινώσεως, τῆς ψευδοῦς διδασκαλίας ἢ ἀκαταγώνιστος ἔλεγχος, τῶν εἰδώλων ἢ κατάργησις! Τῆς παντοδυναμίας ἢ ἐξεντελισμῶς, τῆς πορφύρας τῶν ἰσχυρῶν ἢ ἐξουθενώσεως, τῶν λογῶν καὶ τῶν λοιπῶν τῆς παντοδυναμίας ὄλων ἢ ἀδράνεια!

Χριστὸς ἐν Σταυρῷ! Ἰσότης, Ἀγάπη, Ἀλήθεια! Τῆς πεπτοκνίας γυναικὸς ἢ ἀνύψωσις, τῶν παραλελυμένων ἠθῶν ἢ ἀνόρθωσις, τῆς φιλανθρωπίας ἢ ἀνακήρυξις! Τῶν πενθοῦντων ἢ γλυκεία παραμυθία, τῶν κατατρυχομένων ἢ ἀληθῆς παρηγορία, τῶν ἀπηλισμένων ἢ μόνῃ ἐλπίς! Τῆς ὑπερτίτης ἀληθείας ἢ ἐνοάρκωσις, τῆς ἀκραιφνοῦς πίστεως τὸ μοναδικὸν σύμβολον, τῆς ἀπειροῦ ἀγάπης τὸ ἰδανικὸν παράδειγμα!

Χριστὸς ἐν Σταυρῷ! «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους! Ἐβλόγητε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοῦ μισοῦντος ὑμᾶς! «Μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε.» Ἴδου τὸ ἀνυπέβλητον τῆς τελείας διδασκαλίας ἕνός, πρὸ τοῦ ὁποῖου πᾶσα ἄλλη διδασκαλία ἢ προσπάθεια πρὸς ὑπέρβασιν ἐπιχειρῶσα ἐποχωρεῖ. Ἴδου ἡ γλυκνυτάτη διδασκαλία, ἣς τὰ διδάγματα ἀδυνατῶν ἕκαστος πιστῶς νὰ ἐκτελέσῃ, νομίζει, ὅτι πρὸς ὑπερβολὴν τείνουσι, ἐαυτὸν δικαιολογῶν ἄκων πολλάκις, ἀντίος τῆς θείας ταύτης διδασκαλίας διάκειται. Τίς, τῷ ὄντι, αἰσθάνεται ἐαυτὸν ἱκανὸν νὰ συγχωρήσῃ

καὶ διὰ τὸ ἐλάχιστον παράπτωμα οὐχὶ μόνον τὸν ἐχθρὸν του, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν φιλίως αὐτῷ ἔχοντα; Τίς δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἕνός, εἰς ὃ ὁ ἐν τῷ Σταυρῷ Ἰησοῦς ἔφθασε καὶ τίς ἀνθρωπίνῃ διάνοια ἀναγνωρίζει ἐν ἐαυτῇ τὴν ἀνυπέβλητον δύναμιν νὰ εἴπῃ «Πάτερ ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδαι τί ποιοῦσι;!» Ἡ ἐπίσημος πολιτεία, ὁ Πιλάτος, ἀναγνωρίζει Ἀὐτὸν ἀθῶον καὶ νίπτει τὰς χεῖρας ἀπὸ τῆς πρὸς Ἀὐτὸν παρανομίας του, ὁ ληστὴς παρηγοῖα ἀνομολογεῖ, ὅτι εἰς οὐδὲν Οὗτος ἔπαισεν, ὁ μανόμενον καὶ φανατισθεὶς ὄχλος μόνον ἔβριξε, οὐδὲν οὐαῶδες κατ' Ἀὐτοῦ δυνάμενος νὰ εἴπῃ καὶ ὁ Χριστὸς συγχωρεῖ! Ἐν τῇ ὑσιότητι ταύτῃ τῆς ἀγωνίας σιγῆς, ἐν τῇ τελείᾳ ἐπιγνώσει τοῦ ὁ ἐπιτελεῖ ἔργου, ἐν τῇ εἰκόνι ταύτῃ τῆς πρὸς στιγμὴν παραγνωρίσεως τοῦ ἔργου του, πρὸ τῆς ἀγνωμοσύνης, πρὸ τῆς ἀκολασίας, πρὸ τῆς κρεπάλης, τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς δεισιδαιμονίας, ἡλιμύσοονσα ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ καὶ ἀνθρωπίνῃ ἀδυναμίᾳ ὑποχωροῦσι πρὸ τῆς θείας δυνάμεως, κρύπτονται πρὸ τοῦ τελουμένου μυστηρίου τῆς ἀναγεννήσεως τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ὁ θεάνθρωπος Χριστὸς συγχωρεῖ!

Πρὸς τὸ ἰδεῶδες τοῦτο δίδαγμα, πρὸς τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ Ἰησοῦν, ἀρθῶμεν διὰ τῆς φαντασίας καὶ τὴν αἴγλην τοῦ θεοῦ Ἀὐτοῦ μεγαλείου πρὸ ἡμῶν ἀπεικονίζοντες, ἀποδώσωμεν Ἀὐτῷ τὴν ἀληθῆ ἰατρειάν, τὸν πραγματικὸν σεβασμὸν, τὴν ἀκραιφνῆ ἀγάπην. Τὸ μοναδικὸν ἐν τῷ κόσμῳ παράδειγμα τῆς ἀνυψώσεως εἰς τοσοῦτον δόξης σημεῖον διὰ μόνῃς τῆς ταπεινότητος, τῆς γλυκνυτήτος, τῆς δυνάμεως τῆς ἀληθείας, ἔστω ἡμῖν τὸ ἰσχυρότατον ἔρεισμα τῆς πρὸς Ἀὐτὸν ἰατρειάς. Τὸ ἀκάνθαις ἐστεφανωμένον Ἀὐτοῦ πρόσωπον ἔστω ἡμῖν ὁ τηλαυγὴς ἐκείνος φάρος πρὸς ὃν μετὰ πεποιθήσεως πάντοτε ἀποβλέψωμεν. Ἐἶνε ὁ στέφανος τῆς δόξης, εἶνε τὸ στέμμα τῆς ἰσχύος, τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Ἀληθείας, εἶνε ὁ κότυνος τῆς ἀθανάτου νίκης τοῦ πνεύματος. Πρὸς Ἀὐτὸν μετὰ πεποιθήσεως ἀπεινώσωμεν καὶ ἂν Ἀὐτοῦ τὴν καρτερίαν, τὴν ὑπομονήν, τὰς ἀγαθὰς πράξεις ἀντιλήσωμεν, τὸ θεῖον Ἀὐτοῦ μεγαλεῖον δοξάζοντες, ὅτι Χριστὸς ἐν Σταυρῷ.

Θεοδύβουλος Σ. Βλνδίδης.
Διδάκτωρ τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν.

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ

Ὁ Ἀμερικανὸς ἀστρονόμος Πέρσιβαλ Λόουελ κατάρθωσε νὰ λάβῃ τελειοτάτας φωτογραφίας τοῦ Ἄρεως. Ἡ δὲ «Illustration» γράφει σχετικῶς:

Νὰ κατοικήται ἄρα γε ὁ πλανήτης Ἄρης ἀπὸ ἀνθρώπους λογικοὺς ἔστω καὶ διαφορετικοὺς;

Μεταξὺ τῶν σοφῶν, οἵτινες εἶνε πεπεισμένοι ὅτι ἡ ζωὴ ὑφίσταται ἐπὶ τοῦ μεγάλου πλανήτου συγκαταλέγεται καὶ ὁ Ἀμερικανὸς Πέρσιβαλ Λόουελ. Ἦλθεν εἰς Παρίσιος ἀκριβῶς διὰ νὰ ἐκθέσῃ εἰς τὴν Ἀστρονομικὴν Ἐταιρείαν τῆς Γαλλίας, τὰ σημεῖα ἐπὶ τῶν ὁποῖων στηρίζεται ἡ πεποίθησίς του.

Ὁ καθηγητὴς Λόουελ κατάρθωσεν ἤδη νὰ πείσῃ τοὺς συμπολίτας του διὰ τὴν ὑπερῆν λογικῶν ὄντων ἐπὶ τοῦ Ἄρεως, τοὺς ὁποῖους περιεστῶν ὡς ἐξαντλουμένους διαρκῶς εἰς ἀπέλιπα ἀγῶνα κατὰ τῶν φυσικῶν δυνάμεων τῆς σφαίρας, ἢ ὁποῖα φθίνει ὀλονέν. Καὶ νομίζει, ὅτι τὸ καθῆκόν του δὲν ἐξετελέσθη ἔτι, ἐὰν δὲν κατορθώσῃ νὰ ἐλκύσῃ πρὸς τὴν πεποίθησίν του ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπεσκέφη τοὺς Παρίσιος τὸ κέντρον πάσης ἐπιστημονικῆς ἀνακαλύψεως, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον θὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὸ Λονδίον. Μετὰ τοῦτο θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Φλάγσταφ διὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν πορείαν τοῦ κομήτου Χάλλεϋ πλησιάζοντος ὀλονέν τὴν γῆν μας. Δὲν ὑφίσταται καταλληλότερον σημεῖον διὰ τὰς οὐρανίας παρατηρήσεις, διότι τὸ Φλάγσταφ εὐρίσκεται εἰς ὕψος 2,200 μέτρων εἰς τὴν Ἀρκτικὴν χώραν, περίφημον διὰ τὴν διαύγειαν τῆς ἀτμοσφαιρῆς τῆς καὶ ἔχει ἐν ἀπὸ τὰ θαυμασιώτερα τηλεσκοπικὰ τοῦ κόσμου.

Ὁ καθηγητὴς Λόουελ εἶνε περίεργος προσωπικότης. Συνενώνει εἰς τὸν ἑαυτὸν τὴν ἡρεμίαν τοῦ σοφοῦ καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ ἐρημίτου. Ὅταν συνδιαλέγεται τις μετ' αὐτοῦ, αἰσθάνεται τὴν φοβερὰν ἐπιβλητικότητά του, ἢ δὲ ρητορικὴν του καὶ τὰ συμπεράσματά του πείθουσι πάντα ἀροκτῆν του.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔκκαμε τὴν μεγαλειτέρην ἐντύπωσιν εἰς τὸν κόσμον δὲν εἶνε γενικωτέρα τις μελέτη διὰ τὰς περιφήμους διώρυγας τοῦ Ἄρεως, ἀλλ' ἡ ἀνακάλυψις νέων διωρυγῶν, ἐμφανισθεῖσων εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ πλανήτου, διαρκεῖ ἐπὶ ἑξ ἑβδομάδων, αἵτινες κατὰ τὸν Ἀμερικανὸν σοφὸν ἀποδεικνύουν τὴν ὑπερῆν λογικῆς δράσεως ἐπὶ τοῦ πλανήτου. Αἱ διώρυγαι αὗται παρατηρήθησαν καὶ προηγουμένως ὑπ' ἄλλων, ἀλλ' ἡ σημερινὴ φωτογραφικὴ των ἀποδεικνύει σταθερῶς, ὅτι εἶνε ψεθῆς ἢ κελκιά θεωρία, ὅτι πρόκειται περὶ ὀπτικῆς ἀπάτης.

Ἐκεῖνο ὅπερ εἶνε περισσώτερον ἐκπληκτικόν, εἶνε ὅτι αἱ διώρυγαι δὲν ὑφίσταντο κατὰ τὸν Αὐγούστον τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἐνεφανίσθησαν δὲ μόνον κατὰ τὸν Σεπτέμβριον. Ἐχρημάσθησαν παρατηρήσεις ἐνός καὶ ἡμίσεως μηνὸς διὰ νὰ φωτογραφηθῶν μετὰ πᾶσαν λεπτομερείαν των.

Αἱ μεγάλαι διώρυγαι ἔχουν πλάτος 20 χιλιομέτρων ἕως 1600, διευθύνονται δὲ ὅλαι ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ ὀνομασθέντος «Μεγάλῃ σύρτης», εἰς ἀληθῆ ὕψος ἐν μέσῳ τῶν ἀπεράντων γαιῶν.

Ἡ ἐμφάνησις των, αἱ θέσις των, ἡ γεωμετρικὴ κατασκευὴ των, κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ καθηγητοῦ Λόουελ, ἀποδεικνύουν, ὅτι αἱ διώρυγαι ἀποτελοῦν σύστημα ὀλοκληροῦ ὑδραυλικοῦ δικτύου, μετ' οὗ συνδέονται διάφοροι λίμναι καὶ ποτάμια, τὰ ὁποῖα ὅμως εἶνε ἀρκετὰ στενὰ καὶ δὲν διακρίνονται καθαρῶς.

Αἱ μάζαι αὗται πάντοτε ἐθεωρήθησαν ὡς θάλασσα ἀτόπως ὅμως, διότι καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα δὲν ὑπάρχουν οὔτε λίμναι, οὔτε θάλασσα ἐπὶ τοῦ Ἄρεως.

Φαίνεται μάλιστα, ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως ὑποφέρουν πολὺ ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν ὕδατος, διότι τὸ μόνον ὕδωρ, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει, προέρχεται ἀπὸ τοὺς πολικοὺς πάγους καὶ τὰς χιόνιας.

Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀπίθων νὰ ὑφίσταται ὀλοκληρὸν δίκτυον ἔργων διὰ τοῦ ὁποῖου τὰ ὕδατα τῶν πόλεων νὰ χρησιμεύουν εἰς τὴν καλλιτέραν ἄρδυσιν τῶν ἐκτεταμένων πεδιάδων καὶ φυτειῶν.

Ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἀμερικανὸν ἀστρονόμον δὲν πρέπει νὰ ὑποθέσῃ τις, ὅτι τὰ δίκτυα αὗτα τῶν διωρυγῶν διετρυπήθησαν κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Πινακῆ ἢ τοῦ Ἰσθμοῦ τοῦ Σουέζ, τῇ βοήθειᾳ τεραστίων μηχανημάτων, τούναντιον φαίνεται ὅτι εἶνε ἀποτέλεσμα ἐργασίας ὀλοκληρῶν αἰώνων.

Ἄλλ' ὅταν αἱ διώρυγαι εἶνε ἐντελῶς ξηραὶ καὶ τὸ ὕδωρ ἐλλεῖπει ἀπὸ αὐτὰς τότε εἶνε καὶ ἀφανεῖς, κατὰ τὴν τῆξιν ὅμως τῶν πάγων καὶ τὴν εἰς τὰς διώρυγαι εἰσχώρησιν τῶν ὕδατων αὗται καθίστανται ὀρατώταται. Καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον, ὅσον περισσώτερον καθίστανται ὀραταὶ αἱ γραμμαὶ, αἱ ἀποτελοῦσαι τὰς πραγματικὰς διώρυγαι, τόσον περισσώτερον ἐξελίσφονται οἱ παγῶνες οἱ καλύπτοντες τοὺς πάγους τῶν πόλων.

Ὅτι τὸ ὕδωρ εἶνε ἀνεπικρέστατον εἰς τὸν Ἄρην, εἶνε ὑπόθεσις μὴ δεγρομένη ἀμφισβήτησιν. Ὁ δόκτωρ Σλάιφερ, εἰς τῶν συνεργατῶν τοῦ Περσιβαλ Λόουελ, κατάρθωσε νὰ ἀποτυπώσῃ ἐπὶ φωτογραφικῶν πλκῶν τοὺς πυκνωμένους ἀτμούς τῆς ἀτμοσφαιρῆς τοῦ Ἄρεως,

τήν ἀνκλογίαν τῶν ὁποίων ὑπολογίτας ὁ καθηγητής τῆς Βέρου εὑρε πολὺ μικροτέραν ἀπὸ τὴν γηίνην.

Ἡ ἀτμόσφαιρα περὶ τοῦ Ἄρεως εἶνε ἐντελῶς ἀρκαιωμένη καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὑποτεθῇ ὅτι μὲ αὐτὴν δύνανται νὰ ζῶσιν ἄνθρωποι, τουτέστιν ὄντα ὅμοια μὲ ἡμᾶς.

Ἡ πυκνότης τῆς ὑπολογίζεται εἰς τὸ 1)7 τῆς γηίνης πυκνότητος. Ἐν τούτοις κατὰ τὸν Ἀμερικανὸν ἀστρονόμον, ἡ ζωὴ ἐκεῖ ἐπάνω εἶνε πολὺ διάφορος τῆς ἰδικῆς μᾶς. Τὰ λογικὰ ὄντα τὰ ζῶντα ἐκεῖ θὰ ἔχουν ἀναμφιβύλως μεγαλύτεραν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἀναστήματα πολὺ ὑψηλότερα. Π.

Η ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΩΝ ΠΟΛΩΝ

Ἀπὸ τινῶν ἡδὴ ἐτῶν παρατηρεῖται μέγιστος ζήλος ἀπὸ μέρους τῶν διαφόρων ἐξερευνητῶν πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν δύο πόλεων τῆς γῆς. Τοιμηροὶ ἐξερευνηταὶ πάσης ἐθνικότητος θεωροῦντες ἕκαστε τὰς ἐκδρομάς των καὶ ὡς ζήτημα ἐθνικῆς φιλοτιμίας ἐκστρατεύουσιν ἐφοδισμένοι διὰ πάντων τῶν δυνατῶν μέσων, δι' ὧν ὑπολογίζουσιν, ὅτι θὰ δυνήθωσι νὰ παραβιάσωσι τὸ μυστήριον τῶν ὑπερβορείων χωρῶν. Τῶν χωρῶν ἐκείνων, ἔπου ὁ χιονοστρόβιλος μεταλλάσσει ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν ὄψιν τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους καὶ ὅπου ὁ ἥλιος περιστρέφεται περὶ τὸν οὐρανὸν χωρὶς νὰ δῶν ἐπὶ ἐξ ὀλακλήρους μῆνας!

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη ὅμως τὸ πρᾶγμα, μέχρι τοῦδε προετιμήθη ὁ βόρειος πόλος καὶ ἡ ἐξήγησις τῆς προτιμήσεως ταύτης εἶνε εὐκόλος. Διότι ὁ μὲν βόρειος πόλος ἀποτελεῖται κυρίως ἐξ ὠκεανοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιπλέουσι τεράστια τεμάχια πάγου, ἐνῶ ὁ νότιος εὐρίσκεται ἐπὶ μεγάλης ἡπείρου ἐκ στερεῆς γῆς, καλυπτομένης διηλεκτικῶς ὑπὸ χιόνων καὶ πάγων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καθιστᾷ τὴν ἐπ' αὐτῆς πορεῖαν δυσχεροτάτην καὶ ἀπαιτεῖ θάπανηρότατα μέσα συγκοινωνίας. Ἡ γεωλογικὴ αὐτὴ διαφορά τῶν δύο πόλων ἐξηγεῖται κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον: Δεδομένου, ὅτι ὁ φλοιὸς τῆς γῆς εἶνε στερεός, ἡ ἐπιφανεία τῆς γῆς ὀφείλει νὰ διατηρῇ περιπυρὸν τὴν αὐτὴν ἔκτασιν, ἀλλ' ἐπ' ὅσον ἡ φύξις τοῦ φλοιοῦ προχωρεῖ, δύο τινὰ φυσικὰ φαινόμενα προκύπτουσιν ἐξ αὐτῆς. Πρῶτον ἡ γῆ διατηρεῖ τὴν ἔκτασιν τῆς ἐπιφανείας τῆς, ἐνῶ ἐλαττοῦται ὁ ἐσωτερικὸς αὐτῆς ὄγκος.

Τοιοῦτοτρόπως ὁ φλοιὸς οὗτος λαμβάνει βαθμηδὸν τὸ σχῆμα πυραμίδος σφαιρικῆς τετραπλεύρου, ἐνῶ τὰ ὕδατα, ὡς ἔχοντα τὸ αὐτὸ κέντρον βάρους, διατηροῦνται ἐν σφαιρικῇ ἐπι-

φανεῖα. Πρὸς τὰς τέσσαρας λοιπὸν γωνίας τῆς σφαιρικής πυραμίδος ἀντιστοιχοῦσιν αἱ ἡπείροι, Εὐρώπη, Ἀφρικὴ, Ἀσία—Ὠκεανία—Ἀμερικὴ καὶ ἡ Ἀνταρκτικὴ ἡπείρος· βᾶσις δὲ τῆς πυραμίδος δύναται νὰ θεωρηθῇ ὁ βόρειος Παγωμένος Ὠκεανός. Ἀλλὰ πλὴν τῆς γεωλογικῆς διαφορᾶς τῶν δύο πόλων, ὁ Νότιος Πόλος παρουσιάζει εἰς τὸν ἐξερευνητὴν καὶ νέον τὸ ἐνδιαφέρον. Διότι ὁ τοιμηρὸς Ἄγγλος ἐξερευνητῆς Σάκλετον, ὁ ἐπανελθὼν εἰς τὴν Εὐρώπην κατὰ Νοέμβριον τοῦ παρελθόντος ἔτους, κατόπιν ἐνδελεχῶν ἐρευνῶν, ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον περιεργότατα ὄντως πρᾶγματα.

Ἐν πρώτοις ἀνεκάλυψε τὸ ὑψηλότερον ἡφαίστειον Ἐρεβος, ὕψους 4068 μέτρων, ἐπ' αὐτοῦ δὲ καὶ ὑπὸ στρώμα πάγων πλάτους 60 χιλιομέτρων, ἀνεῦρε στρώματα γυζίνθρακος καὶ κορμούς δένδρων, εἰς δὲ τὰ περὶχωρὰ τοῦ ἀκρωτηρίου Ρουδς ἀνεῦρε λείψανα μικροσκοπικῆς ζωῆς μικροτάτων δηλαδὴ ζωαρίων, τὰ ὁποῖα ἀντέχουσιν εἰς θερμοκρασίαν μέχρι 40 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν. Τινὰ τούτων μετηνέχθησαν εἰς Λονδίνον, ζῶντα εἰσέτι, ἀφοῦ διήλθον διὰ τῆς διακεκαυμένης ζώνης καὶ ἐξετέθησαν ὡς θερμοκρασίαν 81 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν.

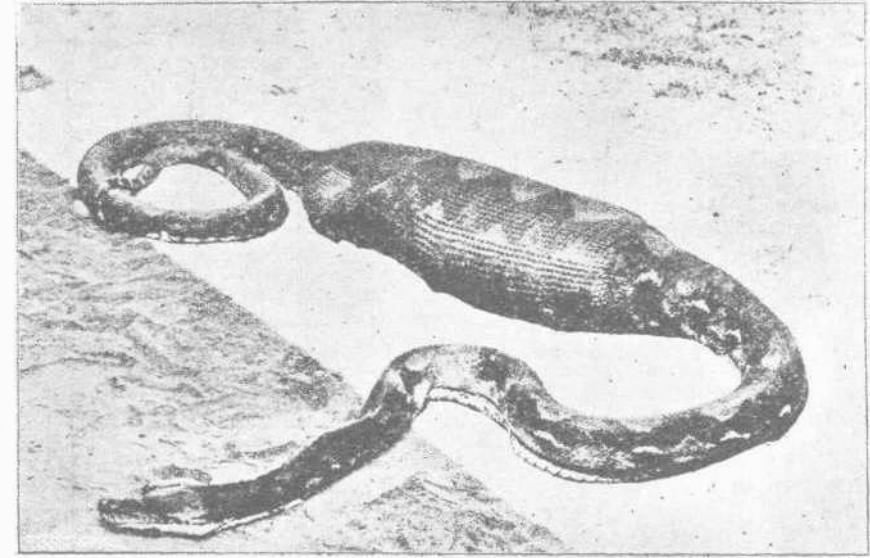
Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη, ἰδίως δὲ ἡ ἀνακάλυψις ἰχθῶν φυσικῆς ζωῆς ἀποδεικνύει, ὅτι εἰς ἀπομακρυσμένην τινὰ ἐποχὴν, τῆς ἡλικίας τῆς γηίνης σφαίρας, τὸ κλίμα τοῦ πόλου ἦτον εὐκρατον καὶ ἡ νῦν ἀνταρκτικὴ ἡπείρος ἐκαλύπτετο ὑπὸ πλουσιωτάτης χλωρίδος.

Ταῦτα πάντα, συνδυαζόμενα πρὸς τὰς ἀναλόγους ἀνακαλύψεις ἐν Σιβηρίᾳ, ἀπολιθωμάτων Μαμμουθ μεγάληρων, ἐχόντων τῦπον ὅμοιον πρὸς ἀπολιθώματα ζώων εὐρεθέντων ἐν Αὐστραλίᾳ καὶ Ρουμανίᾳ καὶ Τασμανίᾳ ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἄλλοτε ὁ καταμερισμὸς τῶν ζῶων τῆς θερμότητος ἐπὶ τῆς γηίνης ἐπιφανείας ἦτον ἄλλοιός ἢ νῦν.

Ἐκ τούτων ἔπονται τρία τινὰ ἢ ὅτι ὁ ἄξων τῆς γῆς ἠλλάξεν ἢ ὅτι ἠλαττώθη ἢ κλίσις αὐτοῦ ὡς πρὸς τὴν τροχίαν τῆς γῆς, ἢ ὅτι ἠλάξεν ἢ τροχιά αὐτῆ αὐτῆ τῆς γῆς.

Ἐν τούτοις ἐκ τούτων ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ γῆ μᾶς ἔχει ζωὴν πολὺ μεγαλύτεραν ἢ ὅσον ἡδὴ ὑποτίθεται καὶ ὅτι ἡ περὶ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν βορείων χωρῶν πολλὰ ἄλλα σκοτεινὰ σημεῖα τῆς γεωλογίας καὶ κοσμογονίας θὰ διαλευκάνη.

Π.

Ο Πύθων μετὰ τὴν κατάποσιν τοῦ ἀγριοχοίρου ἀναπαύεται ἐπὶ τῆς ἄμμου.

ΓΕΥΜΑ ΠΥΘΩΝΟΣ

Ὅπου ἡ φύσις ἐξεκείωσε μετὰ περισσῆς πληθῆος τὰ ἀξιαγαπητότατα ἔργα τῆς, εἰς τὰς τροπικὰς χώρας, ὅπου ἡ μεγαλοπρέπεια τῶν ἀνθῶν καὶ ἡ εὐωδία, τὰ ἰπὸ καρπῶν βεβαρυμένα δένδρα καὶ τὰ λάμποντα ποικιλόχρωμα πτηνὰ καθιστῶσι τὴν χώραν ὅμοιαν πρὸς μέγαν κήπον, ἀκριβῶς ἐκεῖ εἰρήσκονται ἐπίσης καὶ τὰ ἐπικίνδυνα δημιουργήματα, τὰ μεγάλα δηλονότι ἀρπακτικὰ ζῷα Ἰδοὺ δὲ πῶς περιγράφει ἡ περιηγήτρια Eva Marie Stosch σκηνὴν τινὰ γεύματος ἐνὸς πύθωνος ἐν τῇ νήσῳ Ἰάβα.

«Βαδίζομεν διὰ μέσου τῆς μεγαλοπρεπείας ἐνὸς δάσους τῆς Ἰάβας, ὅπου ὑψηλὰ ἐξέχουσι τὰ εὐμήκη φοινικοειδῆ καὶ ἐκτείνουσι τὰ καταπράσινα φύλλα των ἐν ἀφθονίᾳ δὲ θάλλουσιν ἔρποντα τὰ φυτὰ καὶ ἐκτείνονται πρὸς πάσας τὰς διευθύνσεις, ἐνῶ ἐπὶ τῶν ὑδάτων αὐξάνουσιν οἱ ὑπερύψηλοι ἀλληλοσυνωθούμενοι κορμοὶ τοῦ ἰνδοκαλάμου. Τὸ φῶς, ὅπερ ὑπείσέρχεται ἐν εἶδει χρυσοπρασίνου σπιθηρῶν διὰ μέσου τῶν περιπλοκῶν τῶν ἀκινήτων σχεδὸν φυλλωμάτων καὶ ἡ εὐωδία, ἡ ἀναβαίονσα ἐκ τῶν πολυχρῶμων ἀνθέων, συγχίζουσι τὸν νοῦν τοῦ περιπατητοῦ οὕτως ὥστε οὗτος νομίζει ὅτι ὀδεύει ἐν οὐραϊοῖς τόποις. Ἄρισμένως δὲ, θὰ ἠδύνατο τις νὰ ὑποθέσῃ, ὡς ὄνειρον τὴν πραγματικότητά, ἂν μὴ διωλισθαίει πηδῶν ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον πίθηκος τις, ἐὰν δὲν εἶρχετο ἐκ τοῦ βάθους τοῦ δάσους ἡ φωνὴ ζώου τινος, ἐὰν δὲν ἠκούετο ὁ κρότος θραυομένου ξύλου, ἐὰν δὲν ἀνεφαίρετο τέλος διὰ μέσου τῶν δένδρων τοῦ δάσους ἀγριοχοῖρος τις ἢ ἑλαφος.

Πολύτιμοι λίθοι φαίνονται εἰς αὐτὸν ὅτι εἶναι οἱ ποικιλόχρωμοι λάμποντες κάρθαραι, οἵτινες

σπεύδουσιν εἰς μαλακὴν παραπλήσιον χλόην, αἱ χρυσαλλίδες ἀμιλλῶνται εἰς τὴν μεγαλοπρέπεια μὲ τὰ ἀνθη καὶ τέλος τὰ λαμπρόχρωμα πτηνὰ φαίνονται ὡς νὰ εἶναι ἀνθη γιγαντιαία, προσφάτως λαβόντα ζωὴν.

Ἐλαφρότατος ἀνεμὸς ἐπιψαύει τὸ πρόσωπον ἡμῶν ἐκ τῶν ἔμπροσθεν· ἐκεῖ παρὰ τὰ δένδρα τοῦ ἐλαστικοῦ κόμωος τὸ σῦδειδρον μέρος καθίσταται φωτεινότερον· εὐρισκόμεθα πλησίον ἐπιφανείας ὕδατος. Ἰδοὺ μία ἑλκυστικὴ θέσις. Ὑπὸ τὴν σκιάν, μὲ τὸ βλέμμα ὑπὲρ τὴν ἐκ τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου χρυσιζοῦσαν καὶ ὑπὸ ὑψηλῶν κορμῶν βαμβοῦ πλαισιωμένην ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, καθήμεθα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀπολαύσωμεν ὅλην τὴν ὀραιότητα ἐν ἀπολύτῳ ἡσυχίᾳ. Ἄλλ' ἐκεῖ που, θραύονται κλάδοι δένδρων· οἱ πυκνοὶ πράσινοι θάμνοι μίᾳ λόχμης παραμερίζονται καὶ ἐξέρχεται ἔξω εἰς τὴν ἐλευθέραν χώραν τοῦ δάσους μία νεαρὰ δορκάς. Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὅμως ὀλισθαίνει τι ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς μᾶς. Ἀτενίζομεν πρὸς τὰ ἄνω καὶ παρατηροῦμεν ὑπὲρ ἡμᾶς—ὦ φρίκη!!—τὸ παραδάλον, εἰς τοὺς κλάδους τοῦ δένδρου περιτετυλιγμένον σῶμα πελωρίου ἔρπετου.

Εἰς πύθων! Φόβος μᾶς καταλαμβάνει καὶ ἀστραπηδὸν ἐπέρχονται εἰς τὸν νοῦν ἡμῶν πᾶσαι αἱ τρομεραὶ ἱστορίαι, ἄστιας ἔχουσιν ἡμῖν διηγηθῆναι περὶ τοῦ ἔρπετου τούτου. Ἄρα γε θὰ ὀρμήσῃ τοῦτο μετὰ τινος στιγμᾶς ἐναντίον μᾶς;—Ἄλλὰ νῦν παρατηροῦμεν μετ' ἀληθοῦς ἀνακουφίσεως, ὅτι οὐδόλως ἡ προσοχὴ τοῦ ἔρπετου στρέφεται πρὸς ἡμᾶς. Ἡ δορκάς εἶναι ἡ ἐπισπῶσα τὴν προσοχὴν αὐτοῦ καὶ ταύτην ὡς λείαν

ἔχει ἐκλέξει. Ἡ κεφαλή του ἀνορθοῦται, οἱ μικροὶ ὀφθαλμοὶ φαίνονται ὡς γὰ εὐρύνονται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἢ ὀξεῖα γλώσσα ἐξέρχεται λαίμαργος πρὸς τὰ ἔξω, ἐκ τοῦ στόματος στρέφεται ὅτε μὲν πρὸς τὴν μίαν ὅτε δὲ πρὸς τὴν ἄλλην πλευρὰν καὶ εἰσέρχεται αὐθις ἐντὸς τοῦ στόματος. Νῦν κινεῖται καὶ ἡ οὐρὰ διὰ σιγανῆς κινήσεως, ὡς μεγάλης τινὸς ἀρπακτικῆς γαλῆς, ὅταν αὕτη τὴν λείαν τῆς παραδοκῆ. Αἰφνης κινεῖται τὸ γιγάντιον ἔρπετόν, ὀλισθαίνει εὐκάμπτως ἐκ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου πρὸς τὰ κάτω—ὑποχωροῦμεν ἀμέσως πρὸς τὸ πλευρὸν, ἀλλ' ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου θορύβου—καὶ στρέφεται ἤδη μετὰ ἰσχυροτάτων κινήσεων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀκριβῶς πρὸς τὴν δορκάδα.

Ἄλλ' εἶναι ἄξιον παρατηρήσεως ὅτι τὸ ἀπειλούμενον ὑπὸ τοῦ ἔρπετοῦ τούτου ζῶον φαίνεται ὡς νὰ μὴ γνωρίζῃ τὸν κίνδυνον, ὅστις ἔρπων πλησιάζει αὐτό. Προσβλέπει ἡσυχον τὸ ἔρπετόν, ὅπερ ἤδη εἶναι πλησιέστατα καὶ ἤδη κάμνει μικρὸν βῆμα πρὸς τὰ πλάγια, ἀλλὰ δὲν φεύγει ἀκόμη. Νῦν ὁμως—ρίπτεται καὶ αὐτοῦ ἡ κεφαλή, τὸ χασματῶδες στόμα ἀνοίγεται αἰμοβόρον καὶ πρὶν ἔτι ἐνοήσωμεν πῶς συμβαίνει, ἀσπαίρει τὸ ἀτυχῆς ζῶον πλέον εἰς τὴν πνικτικτὴν περιτύλιξιν τοῦ σώματος τοῦ ἔρπετοῦ. Καὶ εἰς τὴν περιτύλιξιν ταύτην, τὴν ὅποιαν τὸ σῶμα τοῦ γιγαντιαίου ὄφeos μετὰ μεγάλης μνικῆς δυνάμεως ἐξασκεῖ καὶ ἣτις ἀποτελεῖ τὴν ἔδραν τῆς δυνάμεως καὶ τὸ ὄπλον τοῦ τρομεροῦ ζώου, διότι δηλητηριώδεις ὀδόντας δὲν ἔχει, ὀφείλει ν' ἀποθάνῃ. Γνωρίζει ἀκριβῶς ἕκαστος πύθων, πότε τὸ θῦμά του ἔπαυσε νὰ ἀναπνέῃ καὶ τότε μόνον λυεῖ τὴν ἰσχυρὰν περισφιγξίν ἵνα τὴν λείαν του, ὡς αὕτη εὐρίσκειται, μετὰ τοῦ δέρματος καὶ τῶν τριχῶν ἢ καὶ τοῦ πτερώματος καταπῆ.

Παρέστημεν οὕτω θεαταὶ τῆς αἰφνιδίας ἐπιθέσεως τοῦ ἔρπετοῦ τούτου, ὡς αὕτη συμβαίνει, ἰδίως δὲ τὰς νυκτερινὰς ὥρας. Διότι οἱ γιγαντῶδεις οὗτοι ὄφεις ἐξέρχονται πρὸς λείαν, ὅταν βαθύ σκοτὸς ἐπικρατήσῃ· ἐννοεῖται ὁμως ὅτι δὲν ἀφίνουσι καὶ τὴν περίστασιν, ἂν παρουσιάσθῃ αὐτοῖς, νὰ συλλάβωσι ζῶον τι καὶ τὴν ἡμέραν. Ἄλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰς ὥρας τοῦ πολλοῦ φωτὸς διέρχονται ἐν φωλεῖα καὶ νάρκη. Ἐξαπλοῦνται καὶ ἠλιάζονται μετ' εὐχαριστήσεως, ἐπὶ τῶν δένδρων ἐπίσης εὐρίσκει τις αὐτοὺς ὡς καὶ εἰς βράχους, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὸ ὕδωρ εἶδη τινὰ τούτων, ὅσα ζῶσιν εἰς τόπους ἐλώδεις ἢ μὲ ἀφθονα ὕδατα, πηγὰς καὶ ῥυάκια.

Τὰ πελώρια ταῦτα ζῶα ἀνήκουσιν εἰς διαφόρους οἰκογενεῖας ἔρπετῶν· δὲν δυνάμεθα νὰ ἀσχοληθῶμεν ἤδη εἰς ὅλας ταύτας. Γένος τι τῶν ἔρπετῶν τούτων καλεῖται Πύθων, καὶ ἐκ τοῦ γένους τούτου συναπτῆ τις εἰς τὰς Ἰνδίας, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν νοτίων ἀσιατικῶν νήσων δύο ἀντιπροσώπους: τὸν τιγριοειδῆ πύθωνα καὶ τὸν στενὸν συγγενῆ αὐτοῦ δικτυωτὸν πύθωνα, ἀμφοτέρους

ἐξ ἴσου φόβον ἐμπνέοντες εἰς τοὺς κατοίκους τῶν χωρῶν ἐκείνων. Ἡ ἰη εἰκὼν μας παριστᾷ τιγριοειδῆ πύθωνα, κάτοικον τῆς Ἰάβας, ζῶον 5 μέτρων μήκος, ὅπερ κατέπιεν ἀγριοχοῖρον. Βαρὺ κείται τὸ αἰμοβόρον ζῶον ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἵνα μετὰ τὸ πλύσιον γεῦμά του ἀναπαυθῆ. Διακρίνομεν σαφῶς τὴν τὸ χρῶμα τοῦ κρέατος ἔχουσαν, ὀλίγον δὲ πρὸς τὸν φαιὸν κλίνουσαν κεφαλὴν του, τὸ ἐλαιόχρουν πρὸς τὸ μελαγρὸν μετωπὸν του, μετὰ φαιᾶς γραμμῆς ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου μέρους τῆς κεφαλῆς. Τὸ σῶμα αὐτοῦ ἔχει ἀνοικτὸν μελαγρὸν χρῶμα καὶ εἶναι λείον, λεπιδωτὸν μετὰ ἐρυθροφαίων μελανῶν κατὰ τὰ ἄκρα κηλίδων. Πολλὰς ἡμέρας θὰ ἐχρειάζετο ὁ πύθων διὰ νὰ χωνεύσῃ τὸν ἀγριοχοῖρον, ἐὰν δὲν τὸν ἐφόνονεν οἱ ἰθαγενεῖς κυνηγοί· βολὴ ἐκ σκαγιῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐπήρκεσεν, ὅπως τὸ ἰσχυροτάτου τούτου δημιουργημὰ ἐξολοθρεύσῃ. Εἰς τὴν 2αν εἰκὼνα φαίνεται με ἀνοικμένην τὴν κοιλίαν του καὶ ἐντὺς αὐτῆς τὸ δυστυχῆς ζῶον, ὅπερ δὲν ζυγίξει ὀλιγώτερον τῶν 96 λιτρῶν. Ἄλλ' ἐν ζῶον τοιοῦτου μεγέθους εἶνε διὰ τὸ ἔρπετόν τὸ μεγαλειότερον θῆραμα, ὅπερ ὑπερνεκᾷ. Ἐὰν εἰς ἀφηγήσεις ταξειδίων ἀναφέρηται, ὅτι ὁ ὄφεις καταβροχθίζει βουῖς, βουβάλους καὶ ἵππους, τούτο εἶναι χονδροειδῆς ὑπερβολή. Ἀληθες μὲν εἶναι, ὅτι τὸ ἔρπετόν τούτου φονεύει ἐλάφους, ἂς μάλιστα καταπίνει, ἀλλὰ πρέπει νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν, ὅτι εἰς ἐκείνους τοὺς τόπους ὑπάρχουσι μικρὰ εἶδη ἐλάφων, τὰ ὅποια δὲν δύνανται νὰ συγκριθῶσι πρὸς τὴν ἡμετέραν μεγαλοπρεπῆ ἔλαφον.

Ἐπερβολικὰ ἐπίσης ὅσα περὶ τῆς ἐπικινδυνότητός του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους λέγονται· πολλάκις ἀπεδείχθη διὰ τῶν νεωτέρων καὶ ἐμβριθῶν μελετῶν, ὅτι τὸ ἔρπετόν τούτου τούναντι τὸς ἀνθρώπους ἀποφεύγει, ἐκτὸς ἂν ἐρεθισθῆ ὑπ' αὐτῶν καὶ ἀναγκασθῆ τότε νὰ ἀμυνθῆ. Ἐν τούτοις φονεύει εἰς τοιαύτην περίπτωσιν καὶ ἀνθρώπου διὰ τῆς τρομερᾶς περιτυλίξεώς του, ἀδυνατεῖ ὁμως νὰ καταπνίξῃ ἠλικιωμένον ἄνδρα. Δὲν ἔχομεν δ' ἐπίσης ἀξιόπιστόν τινα ἀφήγησιν περὶ τοῦ τρόπου τούτου, ἐνῶν ἐξ ἄλλου ἀπὸ ἀβεντικῆς πηγῆς πιστοποιεῖται, ὅτι κατέπιε γυναῖκα καὶ παιδί. Ἐννοεῖται ὁμως πάντοτε ὅτι αἱ περιστάσεις αὐταὶ εἶναι σπανιώταται. Ἐνδιαφέρον εἶναι πρὸς τούτους, ὅτι τοὺς πύθωνας, οἵτινες ἐν ταῖς Ἰνδίας καὶ Μαλαικαῖς νήσοις ὡς τρομερὸν φάντασμα θεωροῦνται, διατηροῦσιν εὐμενῶς οἱ Κινεζοὶ τόσον εἰς τὰς οἰκίας ὅσον καὶ εἰς τὰ πλοία, διότι καταγίνονται ἐκεῖ εἰς τὴν νυκτερινὴν σύλληψιν τῶν μεγάλων ποντικῶν.

Πρὸς τούτους ἂς μνημονευθῆ ἡ ἀξιοπαρατήρητος περίστασις, ὅτι οἱ πύθωνες, οἵτινες εἶναι ζῶα φυτόκα, ἐκκολλάπτουσι τὰ φᾶ των κανονικῶς. Ἡ φροντίς τῆς μητρὸς παρὰ τοῖς ἔρπετοῖς τούτοις διὰ τὰ μικρὰ φᾶ των εἶναι εἰς ἄκρον

σπανία. Ἐὰν ὡσαύτως τὰ ἐκκολλάπτομενα μικρὰ ἔρπετα ἀπολαμβάνουσι τῆς ἰδίας περιποιήσεως, τούτο δὲν ἠδυνήθησαν δυστυχῶς εἰσέτι νὰ βεβαιώσωσιν αἱ παρατηρήσεις.

Βλέπομεν ἐπὶ τῆς εἰκόνος μας τὸν ἀγριοχοῖρον ἀτεμάχιστον καὶ ὀλόκληρον ἐντὸς τοῦ στομάχου τοῦ ἔρπετοῦ, καὶ τούτο μᾶς προκαλεῖ τὴν ἐρώτησιν, ἂν τὰ ταῦτα ζῶα καταπίνουσι πάντοτε ὀλόκληρον τὴν λείαν των. Γνωρίζομεν, ὅτι τὰ ἔρπετα ἔχουσιν ὀδόντας καὶ ὅτι οὗτοι παρέχουσιν ἐπίσης ὑπηρεσίας, ὡς ἀκόμη θὰ εἴπωμεν, πρὸς βρῶσιν τῆς λείας, ἀλλὰ δὲν χρησιμεύουσιν οὐδόλως πρὸς μάσσησιν. Ἄς λάβωμεν μίαν ἰδέαν περὶ τῶν ὀργάνων τῆς καταπόσεως τῶν ἔρπετῶν τούτων καὶ συνάμα περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἡ λεία ἀποπνίγεται. Αὕτη εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον νεκρά, ὅταν πρόκειται νὰ καταβροχθισθῆ· μόνον μικρὰ τινα ζῶα, ὡς βατράχους καὶ ἰχθύς, τὸ ἔρπετόν καταπίνει ζῶντα. Πάντα τὰ μεγαλειότερα ζῶα φονεύονται κατὰ πρῶτον καὶ εἶτα καταπίνονται. Φυσικῶς τούτου δὲν εἶναι ἀπλῶν τι πράγμα, τοῦλάχιστον ὅταν πρόκειται περὶ μεγάλων ζῶων. Πρὸ πάντων δὲ καθίσταται πλέον δύσκολον, ἐπειδὴ κατὰ τὸ πλεῖστον τὰ ζῶα δὲν εἶναι ἐντελῶς λεία, ἀλλὰ φέρουσιν ἢ τρίχας ἢ πτέρωμα. Τότε βοηθοῦσιν οἱ πολλοὶ ἀδένες ἐν τῷ στόματι τοῦ ἔρπετοῦ, οἵτινες ἀφθόνως ἐκκρίνουσι σάλον, δι' οὗ ἡ τραχεῖα ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ βλωμοῦ καθίσταται γλοιώδης. Νῦν δὲ ἔχουσι καὶ οἱ ὀδόντες νὰ πράξωσι τὸ ἔργον των Ἐμπλέκονται εἰς τὴν λείαν, ἐν ᾧ τὸ ἔρπετόν προωθεῖ τὸ ἐν ἡμισυ τῆς σιαγόνος καὶ ἐμπλέκονται ἐκ νέου, ὅποτε προωθείται ἢ ἄλλη πλευρὰ τῆς σιαγόνος περισσότερο καὶ οἱ ὀδόντες τῆς βυθίζονται ἐκ νέου. Οὕτω προβαίνει περαιτέρω καὶ εἰσέρχεται τὸ θῆραμα τοιουτοτρόπως εἰς τὸν φάρυγγα. Τὸ μέγεθος δὲ τῆς λείας εἶναι τὸ μᾶλλον ἄξιον ἐμπόδιον. Ἄς συγκρίνωμεν ἤδη τὴν περίμετρον τοῦ ἀγριοχοῖρου πρὸς τὴν τῆς κεφαλῆς τοῦ ἔρπετοῦ. Μόλις ἐννοεῖ τις, πῶς τὸ μέγα τούτο ζῶον ὑπὸ τοῦ τῶν

Ἐνοίγησεν τότε τῆς κοιλίας τοῦ Πύθωνος, εὐρέθη ὁ καταποθείς ἀγριοχοῖρος ὅλος ἀκέραιος.

στενωτέρου ὄφeos κατεπόθη. Τὴν αὐτὴν ὁμως ἐκπληξίν διὰ τὴν δυσαναλογίαν εὐρίσκομεν ἐπίσης εἰς ἄλλα ἔρπετα μεταξὺ τούτων καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν καταβροχθιζομένων θηραμάτων. Ἡ ἐξήγησις διὰ τὸ δυνατόν τῆς καταπόσεως ἐγκεῖται εἰς τὴν μεγάλην ἐλαστικότητα τῶν συνδέσμων τῶν σιαγόνων. Ἐν ᾧ δύναται τὸ κρανίον πολὺ εὐρέως πρὸς τὰ ἄνω νὰ ἀνοιχθῆ, ἢ κάτω σιαγῶν ἐπίσης δύναται ν' ἀνοίξῃ πρὸς τὰ κάτω.

Ἀμφότεραι αἱ σιαγόνες δὲν εἶναι στερεῶς συνδεδεμένα πρὸς ἀλλήλας, ἀλλὰ δι' ἐλαστικῶν δεσμῶν, οὕτως ὥστε τὸ ἀνώτερον καὶ τὸ κατώτερον μέρος τῆς κεφαλῆς διανοίγεται, οὕτως ὥστε τὸ ἀνοίγμα τοῦ φάρυγγος πολὺ πλατύνεται.

Ἐννοεῖται ὁμως ὅτι ἡ ἐλαστικότης αὕτη ἔχει τὰ ὄριά της. Ὡς μῦθον γνωρίζομεν ἐκ διηγήσεως ταξειδιωτῶν ὅτι γιγάντιον ἔρπετόν κατέπιεν ἵππον ἢ ὁμοίοντου κατὰ τὸ μέγεθος ζῶον. Δορκάδες καὶ μικρότεροι ἀγριοχοῖροι ἀποτελοῦσι τὴν μεγαλειότεραν λείαν τοσοῦτον μεγάλου ἔρπετοῦ, φυσικὸν δὲ εἶναι ὅτι μικρότερα ἔρπετα ἀρκοῦνται εἰς ὀλιγώτερον πλοῦσιον γεῦμα.

Πάντα λοιπὸν τὰ ἔρπετα ζητοῦσι τὴν λείαν των κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον; Οὐχί, τὰ διάφορα ἔρπετα προσπορίζονται τὴν τροφήν των κατ' ἴδιον ἕκαστον τρόπον κατὰ τὸ εἶδος των. Κατὰ τὸ πλεῖστον μάλιστα παραμονεύουσι ταῦτα τὴν λείαν των κατὰ τὴν νύκτα ἢ κατὰ τὴν ἡμέραν, ὡς ἀκριβῶς ὑπαγορεύει αὐτοῖς ὁ φυσικὸς τρόπος τοῦ ζῆν. Ἐκτὸς τούτου γνωρίζομεν ἔρπετα τρώγοντα φᾶ. Ὀλίγιστα τούτων τρώγουσι κορμούς φυτῶν· μερικὰ ἐκ τούτων ὁμοιάζουσι με καννιβάλους, τουτέστι καταβροχθίζουσι ἐκτὸς ἄλλων ζῶων καὶ μικρότερους ὄφεις. Ὅπως διάφορον δὲ μέθοδον συλλήψεως ἔχουσι τὰ δηλητηριώδη ἢ οὐ ἔρπετα. Ταῦτα δὲν θεωροῦσιν ἀναγκαῖον νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν δύναμιν τῶν μυῶν των, ἵνα περισφιγῶσι καὶ καταπνίξωσι τὴν λείαν των· ἀρκεῖ μόνον τὸ ἐλάχιστον δῆγμα ὅπως φονεύσῃ τὸ ἀτυχῆς ζῶον, ὅπερ πρὸς

“ΚΑΘΕΛΩΝ ΑΠΟ ΤΟΥ ΞΥΛΟΥ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΝ ΜΝΗΜΕΙΩ ΚΑΙΝΩ ΑΠΕΘΕΤΟ,,

γεῦμα εξέλεξαν. Τὸ δηλητήριον ῥέει, ὡς πάντες καλῶς γνωρίζομεν ἐκ τοῦ δηλητηριώδους ὀδόντος διὰ τινος σωλήνος εἰς τὸ τραῦμα. Καὶ ἡσυχον δύναται τὸ ἔρπετον νὰ περιμένῃ, ἕως ὅτου τὸ δηχθὲν ζῶον ἀποθάνῃ.

Μερικὰς λέξεις ἀκόμη θὰ προσθέσωμεν διὰ τὴν γλώσσαν τῶν ἔρπετων. Εἰς πάντα, ὅστις ἔχει ἐξετάσῃ τὰ ζῶα ταῦτα, ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν ἢ ἄοκνος γλώσσα ἢ γλώσσα δηλαδή χρησιμεύει πρὸς ἐξέτασιν ἐκάστου ἀντικειμένου· εἰς τὸ ὕδωρ μάλιστα δὲν ἐμβαίνοσιν ταῦτα πρὶν αὐτὸ διὰ τῆς μικρᾶς εὐστρόφου γλώσσης του δοκιμάσασιν. Ἐξετάζουσιν ἐπίσης τὸ θῦμά του πρὸ τῆς θανατώσεως διὰ τῆς γλώσσης καὶ μόνου. Ὑπάρχει δὲ δεισιδαίμων δοξασία, ὅτι τὰ ἔρπετα διὰ τοῦ μαγικοῦ βλέμματος δεσμεύουσιν τὸ ὡς λεία ἐκλεγέν ὑπ’ αὐτῶν ζῶον, οὕτως ὥστε τοῦτο (ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω εἰς τὴν δορκάδα) ἀντὶ νὰ φύγῃ, παραμένει ἡσυχον. Ἡ αἰτία ὅμως τούτου κεῖται εἰς τὴν ἄγνωσιν τοῦ κινδύνου, ἐν συνδυασμῷ πολλάκις μετὰ περιεργείας τοῦ δυστυχούς ζῴου. Τοῦτο βλέπει τὸ ἔρπετον ὡς ξένου, σπάνιον δημιούργημα, ὅπερ θὰ ἐπεθύμει νὰ ἐξετάσῃ, μὴ δυνάμενον νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι τοῦτο θὰ προξενήσῃ εἰς αὐτὸ κακόν.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

Ἄνθρ. Κ. Γεωργαλάς.

ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟ

Τὸ βλέμμα σου τὸ ἄκακο
ρίξε μας κ’ εὐσπλαγχνίσου
καὶ ὅσους σὲ πιστεύομε
ἀπὸ καρδιᾶς λυπήσου
καὶ δόσε ὀσὴ καρδιά μας
γέλοιο, χαρὰ κ’ ἐλπίδα
στὴν ἄχαρῆ μας τὴ ζωὴ
μῆς εὐτυχίᾳς ἀχιῖδα .

Τὸ δακρυμένο ἄματι σου
Χριστὲ ψηλὰ ξανοίγει
καὶ κἀκεῖ σὺν οὐρανῷ
νὰ τὸ δεχθῆ ἀνοίγει
καὶ δέχεται τὸ δάκρυ
ποῦ βγαίνει ἀπ’ τὴν καρδιά σου
οὐκ γιὰ ὅσα ἔπαθες,
ἀλλὰ γιὰ τὰ παιδιὰ σου,
ὅπου γιὰ κείνα σὺ Στανθὸ
ἐπόθησες νὰ δώσῃς
στὸν κόσμον αἰῶνια μὴ ζωὴ,
τὸν ἄνθρωπον νὰ σώσῃς . .

Ζάκυνθος

Ἄγγελος Σαλοῦτῆος

ΥΠΟ ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

Καὶ ὅταν διέσχισαν τὸν διάδρομον τοῦτον, εἰσέδυσαν εἰς αὐλὴν τινα, ἐν ἣ δωματίῳ πενιχρῷ ἀλλὰ καθαρῷ ὑπάρχον, κύκλωθι δὲ δοκοὶ κακότεχνοι κρητοῦντες τὸ ὑπερκείμενον πάτωμα, ἐσχημάτιζον εἶδος περιστυλίου ἀκόμψου. Ὅμως δὲ ἐξ ὀλίγων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν εἰργάζοντο ἐκεῖ ἡσύχως ὑφαίνοντες χονδροειδῆ ὑφάσματα, ὡς τὰ τῆς Κιλικίας.

Εἰσερχόμενος ὁ Παῦλος, εἶπεν :

— Ὁ Θεὸς μεθ’ ἡμῶν.

Καὶ ἀπεκρίθησαν ὅλοι ὁμοῦ :

— Ὁ Θεὸς μεθ’ ἡμῶν.

Ὁ ἀπόστολος ἐπανέλαβεν :

— Ὁ Κύριος ἔβλεπεν εἰς τὸν δρόμον μου δύο ψυχὰς, τὰς ὁποίας σὺ φέρω.

Ὅλοι δ’ ἐμορμούρισαν.

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός.

Καὶ ὁ Παῦλος στραφείς πρὸς τὸν Διονύσιον καὶ τὴν Δάμαριν, τοῖς εἶπεν :

— Αὐτοὺς ποῦ βλέπετε ἐδῶ, ζῶσι σύμφωνα μὲ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, περὶ οὗ σὺς ὠμίλησα. Εἶνε πτωχοὶ, ἀλλ’ εὐτυχεῖς.

Ἡ Δάμαρις ἦτο ἐν ἀμηχανίᾳ. Τὰ δὲ χονδροειδῆ αὐτὰ μαλλίνα ἐνδύματα τῇ ἐφαινοντο πένθημα καὶ οἰκτρά, συγκρινόμενα πρὸς τὰ ἀπλά ὑφάσματα, ἀλλὰ λεπτοφυῆ, δι’ ὧν συνήθιζε νὰ ἐνδύεται.

— Ἡ τοιαύτη πενιχρότης τῶν ἐνδυμάτων ἐπιβλάσεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ;

— Ὅχι! Δὲν εἶνε ἐπιβεβλημένη, ἀλλ’ ἡ πολυτέλεια τῶν πλουσίων αὐξάνει τὴν θλίψιν τῶν πτωχῶν. Οὐδεὶς θέλει εἰσελθεῖς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐὰν δείκνυται σκληρῶς πρὸς τοὺς γυνεεῖς. Ἴδού ὁ λό-

γος διὰ τὸν ἑαυτὸν αὐτὰς τὰς ὁποίας βλέπετε ἐδῶ ἐγίναν αἱ ὑπηρέτριαι ἐκείνων ποῦ δὲν ἔχουν τίποτε.

— Ὑπηρέτριαι! ἐπιθύουσιν ἡ Δάμαρις καταπληγμένη.

Ταυτοχρόνως εἶδον εἰσερχόμενον ἐν τῇ αὐλῇ χωλαίνουσαν καὶ μεμψιμοιροῦσαν μίαν Ἰουδαίαν γραίαν, ἣτις ἐπασχεν εἰς τὸν πόδα ἐκ πληγῆς πυώδους.

— Εἶνε ἡ Ρεβέκκα, εἶπεν ὁ Ἀπόστολος. Ἡ γραίκα αὕτη ἔρχεται, ὅπως αἱ περισσώτεραι τὰς συνοικίας ταύτης, καὶ μᾶς ἐπισκέπεται καθημερινῶς. . . . Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάττῃ Ρεβέκκα!

Ἡ Δάμαρις δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ καὶ ἐφώνησε :

— ὦ! πόσον ἀπαισία εἶνε. Μὲ τρομάζει!

Ἡ Ρεβέκκα εἰς ἀπάντησιν τῇ ἔρριψε βλέμμα πλῆρες μίσους.

Τότε μία τῶν συντρόφων τοῦ Παύλου ἐγκαταλείψασα τὸ ἔργον τῆς ἐπλησίασε τὴν γραίαν καὶ μετὰ πειρῶν προ-

φυλάξαι καὶ περιποιήσεις—ὡς θὰ ἔκαμνε μήτηρ ἢ ἀδελφὴ—ἐπεμελήθη τὴν ἀπαίσιαν πληγὴν τῆς. Ὅταν δὲ ἀφέθη ἐλευθέρω, ἀπεμακρόνη μορμυρίζουσα ἀκαταλήπτους εὐχαριστίας.

— Αὐτή, τὴν ὁποίαν εἶδατε νὰ ἐπιμελήθη τὴν πληγὴν τῆς γραίας, εἶπε ὁ ἀπόστολος, ὀνομάζεται Φοίβη. Ἐξῆ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ὅπου μετὰ τὰ πλοῦτη τῆς ἡ θλίψις οὐδέποτε τὴν ἐγκατέλειπεν. Ἦδη ζῆ τὴν ζωὴν τῶν πτωχῶν μεταξὺ τούτων. Ἄλλ’ εὐρε τουλάχιστον τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς τῆς.

Ἡ Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. . . .

Ἡ Δάμαρις εἶχε φύσει τὴν ψυχὴν φιλοσπλαγγον καὶ εἶχε καταστῆ ἄφρωνος ἐκ τῆς ἡρωϊκῆς ταύτης φιλανθρωπίας. Ἐν τούτοις ἐψιθύρισε :

— Φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ δυνηθῶ ποτὲ νὰ μιμηθῶ τὴν Φεΐθην σας. Μόνον ἡ θεὰ αὐτῆς τῆς τρομερῆς πληγῆς μὲ κάμνει νὰ ριγῶ ἐξ ἀηδίας.

— Δὲν ἔχουν ὅλοι τὴν αὐτὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος. Ὁ Θεὸς γνωρίζει τί πρέπει νὰ ἀπαιτήσῃ παρ' ἐκάστου. Ἔχει ὑπ' ὄψιν τοῦ καὶ τὰς ἐλαχίστας δυνάμεις μας. Διαφέρει κατὰ τοῦτο ἀπὸ τοὺς θεοὺς σας, τοὺς ἀπαιτούντας ματαίως καὶ πολυτελεῖς θυσίας.

— Ἀφοῦ λέγετε ὅτι εἶνε ψευδεῖς αἱ θεότητες ἡμῶν, πρέπει λοιπὸν ἐγὼ νὰ λυπήσω τὴν μητέρα μου, ἀρνούμενη νὰ κάμνω θυσίας εἰς τοὺς θεοὺς, τοὺς ὁποίους πάντοτε ἐλάτρευσε ;

— Καθ' ἣν ἡμέραν, Δάμαρις, συζευχθῆς, δὲν θὰ ἐγκαταλείψῃς τοὺς θεοὺς τῆς ἐστίας σου, διὰ τὰς θεότητας τοῦ νέου κυρίου σου ;

Ἡ φρόσις αὐτῆ ἐγέννησεν ἐν τῷ πνεύματι τῆς Δαμάριδος νέαν τινα παρατήρησιν, ἣν ὅμως δὲν ἐτόλμησε νὰ διατυπώσῃ. Ἐσκέπτετο πράγματι, ὅτι ἡ βαρυθυμία τῆς μητρός της μικρὸν ἤθελε διαρκέσει. Ὅτι θὰ τὴν συνήθιζεν ἀνεπαίσθητως καὶ κατ' ὀλίγον, ἂν ὄχι νὰ συμμεθέξῃ τῆς λατρείας της, τοῦλάχιστον ὅμως νὰ ἀφίσῃ αὐτὴν ἐλευθέραν πρὸς τὴν ροπήν τῆς καρδίας της. Ἐφοβεῖτο ὅμως νὰ δυσαρρεστήσῃ τὸν Ἀπολλωνίδην. Ἐννοεῖ κάλλιστα πόσον πολέμιος θὰ ἐδείκνυτο πρὸς τὴν φιλοσοφίαν ταύτην, τὴν ἐχθρὰν πάσης θελήσεως, πρὸς τὰς αὐστηράς ταύτας συνηθείας. Πῶς νὰ ἐλπίσῃ, ὅτι ὁ καλλιτέχνης ἀδιστακτικῶς θὰ ἄφινε τὸν νέον αὐτὸν Θεὸν ν' ἀνατρέψῃ, ὡς μάταια πλέον εἶδωλα, τοὺς ἐκ χρυσοῦ καὶ μαρμαροῦ θεοὺς εἰς τοὺς ὁποίους ὤφειλεν ὄλῃν τὴν δόξαν του ; Ἄν δ' ὁ Εὐρυβάτης ἠρνεῖτο τὴν θεότητα των, οὐχ ἤττον ἐπίστευεν εἰς τὴν ὑπαρξίν των καὶ ἀπεθαύμαζε τὸ κάλλος αὐτῶν. Ὁ σκεπτικισμὸς τοῦ γέλωτός του ἦταν ἀκίνδυνος.

Ὁ Παῦλος ἐξ ἐναντίας ἐθεώρει τὰς εἰκόνας ταύτας ὡς ὀλεθρίας καὶ μισητάς. Μεταξὺ τούτων καὶ αὐτοῦ ἀγῶν διεξήγετο ἀνευ ἀνακωχῆς τινος καὶ οἴκτου. Ἡ δὲ Δάμαρις ἐννοεῖ κάλλως ὅτι δεχομένη τὸν Θεὸν τοῦ Παύλου, εἶδει νὰ ἀπαρνηθῇ αὐτὸν τὸν Ἀπολλωνίδην διὰ παντός. Καὶ μετὰ συντριβῆς ἀνεκάλυφεν, ὅτι ἐκείνη δὲν ἠδύνατο νὰ παραδεχθῇ νὰ χάσῃ ἀνευ τινος ἐλπίδος τὸν ἄνδρα, ὅστις τόσο ὅμως ἀναξίως τὴν εἶχε παραγνωρίσει.

Ὁ Παῦλος ἀντιληφθεὶς τὸν ἀγῶνα, ὅστις ἐν αὐτῇ ἐγένετο, ἔσχεν αἰφνιδίαν τινα σκέψιν.

— Ἄς προσευχηθῶμεν, εἶπεν εἰς τοὺς ὁπαδούς του. Ἐπιθυμῶ οἱ ξένοι μας νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν προσευχὴν μας.

Καὶ ὅλοι ἐψιθύρισαν ἀμέσως :

« Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. . . ».

Ἡ εὐλάβεια τῶν σοβαρῶν ἐκείνων μορφῶν συνεκίνησε παραδόξως τὴν Δάμαριν. Ποτὲ δὲν εἶχεν ἀκούσει νὰ προσεύχονται κατὰ τοιοῦτον τρόπον. Ἐν τούτοις εἶπεν ἀκόμη :

— Ἡ ἐπιθυμία μου εἶναι νὰ ἔρχωμαι κάθε ἡμέραν καὶ νὰ προσεύχωμαι μαζὺ σας· θὰ ἔζων εὐχαρίστως, ὅπως καὶ σεῖς πτωχικά. Ἄλλ' ὁ Τρουφαίνης, ὁ κηδεμὼν μου, θέλει νὰ μὲ ὑπανδρεύσῃ. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψουν ἄρα γε νὰ παραιτηθῶ παντός κοσμήματος καὶ ν' ἀρνηθῶ νὰ θυσιάσω εἰς τοὺς θεοὺς μας ;

Δευτέρως, ἀπροσδόκητος βοήθεια ἦλθεν αἰφνης νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἀπηλπισμένην αὐτὴν ψυχὴν.

Ὁ Διονύσιος ἀνεφώνησεν :

— Ὁ Τρουφαίνης ! ὦ ! τὸν γνωρίζω καλά. εἶνε εἰς ὀφειλέτης μου. Γνωρίζω πῶς νὰ κατευνάσω τὸν ἐκλελυμένον αὐτὸν ἄνθρωπον. Μὴ τὸν φοβεῖται, Δάμαρις. Ἐγὼ ποῦ τὸν ἀναλαμβάνω. Ἐκεῖνο ποῦ ἐπιζητεῖ εἶνε νὰ εὕρῃ γαμβρὸν ὅστις νὰ τοῦ πληρώσῃ τὰς ἀναριθμήτους ὀφειλάς του. Ἐ! λοιπὸν ! Ἐγὼ θὰ τοῦ τὰς πληρώσω ὅλας καὶ σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ μεταπεισθῇ.

Ἡ μεγαλοψυχία αὐτῆ εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Δαμάριδος καὶ ἐψιθύριζε συγκεχυμένη εὐχαριστίας. Ἄλλὰ δὲν ἐφοβεῖτο τὸν Τρουφαίνην, ὅσω τὸν Ἀπολλωνίδην. Τοῦτο δὲ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκμυστηρευθῇ. Καὶ ἐπίεζε τὴν συνείδησίν της, ἐπιζητοῦσα νὰ ἀπατήσῃ ἐαυτήν. Τίποτε δὲν τὴν ἀπώθει νὰ ἐξωθήσῃ τὴν ἀπόφασίν της· ὄφειλε δὲ νὰ μὴ προβῇ εἰς τι πρὶν ἢ συμβουλευθῇ τὴν μητέρα της. Ἴσως ἡμέραν τινα τὴν ἔφερε — μάλιστα δὲ καὶ αὐτὸν τὸν Ἀπολλωνίδα — εἰς τὴν νέαν θρησκείαν. Ἄλλὰ πρωτίστως ἦτον ἀναγκαῖα ἡ φρόνησις.

— Θὰ ἐπανέλθω, εἶπε μὲ ὕφος τεταραγμένον. Προσεύχεσθε δι' ἐμέ.

Ὁ Παῦλος τὴν παρετήρει μακρυνομένην μετ' ἀπειρῶν θλίψεως, λέγων :

— Ἡ ψυχὴ αὐτῆ ἀνθίσταται εἰς τὴν χάριν καὶ ἤδη φοβοῦμαι δι' αὐτήν.

VII.

Η ΔΟΚΙΜΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΗΘΙΚΗΣ

Θυμωσμὸς καὶ ἀποστροφή, τρόμος τις μυστικός καὶ τις μυστηριώδης κλίσις, τὰ αἰσθητικά ταῦτα διεισορᾶζοντο τὴν καρδίαν τῆς Δαμάριδος, καθ' ὃν χρόνον ἐπέστρεφεν εἰς τὸν οἶκόν της. Τοῦθ' ὑπερ ἐπίστευε μέχρι τοῦδε ὡς ὄσιον, ὅτι τῇ εἶχον διδάξει νὰ θαυμάζῃ καὶ σέβηται χίμαιρα ἦτο, ψευδὲς τι ! Μάταιον καὶ χιμαιρικὸν ὁ πλοῦτος ! Μάταιαι καὶ χιμαιρικαὶ αἱ ἡδοναί ! Οἱ πτωχοί, οἱ ἀπωθούμενοι μετ' ἀποστροφῆς πρὸ αὐτῆς, ἤδη καθίσταντο ἀντικείμενα σεβασμοῦ καὶ στοργῆς. Ὡς πρὸς τοὺς θεοὺς, δὲν ὑπῆρχον πλέον τοιοῦτοι.

Καὶ ὅμως πρὸ τῶν ὑπερφυῶν τούτων νεωτερισμῶν ἡ Δάμαρις δὲν ἠσθάνετο οὔτε ἀγανάκτησιν, οὔτε σκανδαλισμὸν τινα. Μυστηριώδης ἐνστικτικὸν τῇ ἔλεγεν, ὅτι τώρα μόλις διὰ πρώτην φοράν ἐμελλε νὰ συναντήσῃ τὴν ἀλήθειαν. Πτωχῶς ζῆν, ἀγαπᾶν τοὺς πένητας, ἀφοσιουθῆναι πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς μέχρι καὶ τῶν εὐτελεστέρων αὐτῶν ἀναγκῶν, ταῦτα ἐξέπλησσαν τὸ λογικόν της, ἀλλὰ δὲν ἐπαναστάτουσαν τὴν συνείδησίν της. Ἐξ ἐναντίας δὲ ἐκ τῆς νέας ταύτης ἠθικῆς ἐξαιρέτο μέχρις ἡρωϊσμοῦ. Καὶ ἠσθάνετο χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν, διότι ἐμελλε νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀρετὴν. Ἄλλὰ ἡ ἀρετὴ αὐτῆ παρίστατο εἰς τὴν φαντασίαν της ὡς τι ὑψηλότατον, ἀσύλληπτον. Ἐπρεπε ν' ἀπαρνηθῇ τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς τέρψεις, τὰς φίλας της, τὴν Πικνουχίδα, τὴν μητέρα της καὶ τὸν καλλιτέχνην Ἀπολλωνίδην. Διότι ὅλοι θὰ τὴν ἀπεδοκίμαζον, θὰ τὴν κατεριωνεύοντο καὶ θὰ τὴν κατηρώοντο. Νὰ κατανικήσῃ πάντα ταῦτα, οὐδέποτε ἠθέλεν εὕρει τὴν δύναμιν. Καὶ ἐθλίβετο τώρα, ὅτε ἐγνωρίζε τὴν ἀρετὴν, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν προσεγγίσῃ.

Ὡς πόσον ἐπεθύμει νὰ ἐξωμολογεῖτο τὰ πάντα εἰς τὴν μητέρα της, νὰ τῆς μεταδώσῃ τὴν ταραχήν της, νὰ τῆς διηγηθῇ πᾶν ὅ,τι εἴδε καὶ νὰ ζητήσῃ συμβουλὴν καὶ ἐνίσχυσιν ! Ἄλλὰ τῆς Φιλίνας τὸ πνεῦμα ἦτον ἀπλοϊκόν. Αἱ παραδόσεις καὶ οἱ Θεοὶ τῇ ἦσαν ἐξ ἴσου σεβασταί. Πῶς νὰ τῇ ἀνακοινώσῃ ὅτι ἡ κόρη της τὰ εἶχεν ἤδη ἀποδιώξῃ ἀπὸ τὴν καρδίαν της ; Βεβαίως δὲν ἐτόλμα τοιοῦτο τι ἡ Δάμαρις. Καὶ ὅμως ἔπρεπε.

Ἡ Δάμαρις ἀπεφάσισε νὰ δοκιμάσῃ τὰς δυνάμεις της, νὰ ἐνισχυθῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, νὰ ἐξετάσῃ τὸ ἐγὼ της καὶ τὸ ἐπιτιμῆσῃ. Οὕτω προκαλουμένη ἡ ἐξομολόγησις, θὰ τῇ ἐστοίχιζεν ὀλιγώτερον.

Καὶ καθὼς εἶχεν ἀκόμη τὴν παιδικὴν ἀθωότητα, μόλις ἐσηκώθη, τὴν ἐπιούσαν, τῇ ἐπῆλθε παιδαριώδης τις ἔμπνευσις. Καλεῖ λοιπὸν τὴν νεωτέρην δούλην της.

— Νάπη, τῇ λέγει, θέλω νὰ μοῦ φέρῃς ἓνα φόρεμά σου. Ὅχι τὸ καινούργιον σου, ἐκεῖνο ποῦ ἐφόρεσες διὰ πρώτην φοράν εἰς τὰ τελευταῖα Παναθηναῖα. Ἐνα παλιὸν θέλω, τὸ πειρὸν λερωμένο καὶ μπαλλωμένο...

Τί τὰ ἠθέλεν αὐτὰ τὰ ράκη ; Ἡ Νάπη δὲν ἐνόησε τίποτε. Ἄλλ' ἀφοῦ ἡ κυρία της τὴν διέτασεν, ἔπρεπε νὰ ὑπακούσῃ ἔκπληκτος καὶ μάλιστα αἰσχυνομένη νὰ ἐκθέσῃ πρὸ τῆς Δαμάριδος τὰ ρυπαρὰ αὐτὰ πράγματα.

— Καὶ τώρα, Νάπη, βοήθησέ με νὰ ἀλλάξω τὸ φόρεμά μου μὲ τὸ ἰδικόν σου.

Ἐνόμισε δὲ, ὅτι ἔπρεπε νὰ προσθέσῃ καὶ ταῦτα

— Ἀπὸ τώρα θὰ ἐνδύωμαι ὅπως ὄλες σας καὶ δὲν θὰ ξαναφορέσω λινὰ καὶ ὠραία ρούχα.

— Καὶ θὰ ἐτολμοῦσεν ἡ κυρά μου ἔτσι δὲ ντυμένη νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν ἀγορά ;

— Βέβαια ! Εἶνε φοβερὸν πρᾶγμα τοῦτο ;

Ἡ Νάπη δὲν εἶπεν ἄλλην λέξιν, ἀλλὰ ἐπῆγε κατ' εὐθείαν εἰς τὰς λοιπὰς συναδέλφους της διὰ νὰ εἴπῃ :

— Ἡ κυρά μας ἔχασε τὸ λογικόν της.

Καμμία των ἄλλως τε δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ πιστεύσῃ. Καὶ ὑπὸ εὐλόγου περιεργείας κινούμεναι, παρεμόνευον τὴν ἐξοδὸν τῆς ἰδιοτρόπου κυρίας των.

Ἡ Δάμαρις ἀφ' ἐτέρου ἔλαβε καθρέπτην καὶ κατέβηκε δύναμιν διὰ νὰ κατοπτρισθῇ. Καὶ ἠσθάνετο αἰσχυρὴν πρὸς τὸν ἑαυτὸν της. Δειλῶς ἐβρίψε βλέμμα ἐν αὐτῷ λαθραῖον καὶ παραδόξως εὗρεν ἐαυτὴν ὀλιγώτερον ἀπαίχθη παρ' ὅσον ἐπίστευε. Μάλιστα δὲν ἀπέφυγε νὰ προσέξῃ, ὅτι τὰ ἐνδύματα ταῦτα, ἐπὶ τῆς Νάπης φαινόμενα πτωχικά, νέας καὶ ὠραίας, ἐλάμβανον ἐπὶ τοῦ σώματός της ἀπροσδόκητον κομψότητα. Καὶ μάλιστα δὲν εἶχε τὴν ὄψιν ἐνδεοῦς τινος ἢ δούλης.

Τοῦτο τὴν ἔκαμιν ἀποφασιστικὴν καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου της. Τότε δὲ ὅσοι παρεμόνευον, ἔμειναν κατάπληκτοι ἐπὶ στιγμὴν τινα. Ἐπειτα ἐξέσπασαν εἰς γέλωτας ἀκρατήτους. Ἡ Δάμαρις ἀκούσασα τοὺς καγχασμοὺς, ἐστάθη συγκεχυμένη. Ἐνῶ δὲ διηυθύνετο πρὸς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου, ἡ φωνὴ τῆς τροφοῦ της ἠκούσθη.

— Παιδί μου Δάμαρις, τί εἶνε αὐτὰ ποῦ κάμνεις ;

— Ἐξέρχομαι, καλή μου Συμμιχῆς. Δὲν εἶμι ἐλευθέρη νὰ ἐξέλθω ;

Ἡ τροφὸς ὕψωσεν ἀπελπίς τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν οὐρανόν, φωνάζουσα :

— Φεῦ ! Ποιὰ κακὴ μάγισσα ἐτάραξε μὲ τὰς μαγγανείας της τὸ λογικόν της ; . . . Ποῦ εἶνε ἡ μητέρα της νὰ τρέξῃ...

Ἡ Φιλίνα ἀκούσασα τοὺς ὀλολυγμοὺς τούτους ἔσπευσε.

— Τί συμβαίνει, Δάμαρις ;

Καὶ ὅταν τὴν εἶδε οὕτω ἐνδεδυμένην ἔμειναν ἄφρωνος καὶ κατάπληκτος. Ἡ δὲ Δάμαρις ἐνόησε ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της. Πρὸ πάντων ἔπρεπε νὰ διαφύγῃ ἀπὸ τὰ βλέμματα ὄλων καὶ ἔσυρε τὴν μητέρα της εἰς τὸ δωματίόν της.

(ἀκολουθεῖ)

ΧΕΛΩΝΟΤΡΟΦΕΙΑ

Κ Α Ι

ΧΕΛΩΝΟΦΑΓΙΑ

Χελώναι εν σιδηροδρομικῷ σταθμῷ ἔτοιμοι πρὸς ἀποστολὴν.

Ὅσάκις τις εὐρεθῆ πρὸ πινακίου ἐκ τῶν λεπτοφυῶν τὴν ὄρεξιν χελωνοφάγων Εὐρωπαϊῶν σούπας ἐκ χελώνης, αἰσθάνεται σποδρῶς διεγειρομένης τὰς λουκουλείους ὀρμὰς του, ἀλλ' ἐλάχιστα ἴσως γνωρίζει πόσον δυσκόλως παρασκευάζεται τὸ γαργαλιστικὸν τοῦτο φαγητόν. Ἐκ τῶν ἐδωδίων χελωνῶν εἶναι ἰδιαιτέρως ἀγαπητὰ τρία εἶδη: αἱ ἀλλιγοροειδεῖς¹ καὶ αἱ πράσιναι χελῶναι. Ὡς δὲ ὁ ἀγγλος συγγραφεὺς H. Shepstone εἰς περισπούδαστον ἔργον περὶ τῶν τριῶν τούτων γενῶν τῶν χελωνῶν ἀναφέρει, ἡ μικροτέρα τούτων ἡ τερρασινή λεγομένη χελώνη ἤτο ἀρκετὰ πολυάριθμος εἰς τὴν Β. Ἀνατολικὴν ἀκτὴν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἀπὸ τῆς Μασσαχουσέτης μέχρι τοῦ Τεξάς, ἀλλ' ἐν βραχείῳ χρονικῷ διαστήματι σχεδὸν παντελῶς ἐξήρανήθη. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ κρέας τῆς ἐζητεῖτο πανταχόθεν ὡς ἐξαιρετικόν τι, ἐσκέφθησαν ἐπιχειρηματίαι τινες νὰ ἀναθρέψωσι ταύτην τεχνητῶς. Οἱ καλλιερῆται, οὕτως εἶπεν, τῶν χελωνῶν τούτων κτεσκεύαζον λίμνας πλησίον τῶν ἀκτῶν, εἰς ἃς εἶχεν εἰσοδὸν τὸ θαλάσιον ὕδωρ, καὶ ἐν αὐταῖς ἄφρον τὰ ζῶα ταῦτα νὰ ἐναποθέτωσι κατὰ βούλησιν τὰ ὡὰ των καὶ νὰ πολλαπλασιάζωνται. Ὡς ἐκ τούτου ἡ καλλιέργεια τῶν χελωνῶν τούτων ἀπέβη ἀρκετὰ προσοδοφόρος ἐργασία, τοῦ κρέατος των κατὰ προτίμησιν χρησιμοποιουμένου πρὸς κατασκευὴν σούπας καὶ ἄλλων φαγητῶν.

Ἡ Ἀμερικὴ παρέχει ἔτι τὸ δεύτερον εἶδος τῶν χελωνῶν, τὴν γιγαντικὴν πράσινην χελώνην. Τινὲς τῶν χελωνῶν τούτων ζυγίζουσι ὑπὲρ τὰς 150 λίτρας. Ἡ πατρίς των κεῖται νοτιώτερον εἰς τὴν βορείαν πλευρὰν τῆς εὐφύρου μὲν, ἀλλ' ἔνεκα τῶν σεισμῶν τῆς κινδυνώδους νήσου

Ἰαμαϊκῆς. Ἐνταῦθα εὐρίσκεται ἡ χελώνη ἐπι κοραλλιογενῶν ὑφάλων, κυρίως συλλαμβάνεται τῇ βοήθειᾳ μεγάλων δικτύων ἐκτεινομένων ἀπὸ ὑφάλου τινός εἰς ἑτέραν τοιαύτην. Συχνὰ 12 ἕως 15 περίπου πλοίαρκα μὲ πλήρωμα 100 ἀνδρῶν ἐκτελοῦσι τὴν ἀλιεῖαν ταύτην, ἡ δὲ λεία συνήθως ἀποτελεῖται ἐξ 80 μέχρις 150 χελωνῶν, αἵτινες φέρονται εἰτα εἰς τὸ Kingston. Ἐνταῦθα εἰσάγονται εἰς μεγάλας λεκάνας θαλασσίου ὕδατος, ἐνθα τρέφονται καταλλήλως. Ἄλλ' ἡ μεταφορὰ των διὰ πλοίων, π. χ. εἰς Λονδίον εἶναι ἐξόχως δύσκολος ἐργασία. Ἐκ τῶν ἑκατῶν ἀποθνήσκουσι καθ' ὁδὸν περὶ τὰς 60, ἂν καὶ αὗται κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου των καθημερινῶς μὲ δροσερὸν θαλάσιον ὕδωρ περιβρέχονται καὶ περιλούνται καὶ ἀπολαμβάνουσι πάσης δυνατῆς περιποιήσεως.

Ἡ μᾶλλον ὅμως ἐνδιαφέρουσα ἐκ τῶν μνημονευθέντων ἀνωτέρω τριῶν εἰδῶν εἶναι ἡ ἀλλιγοροειδὴς χελώνη. Ἀνατρέφεται καὶ καλλιερῆται ἐπίσης τεχνητῶς, ὡς καὶ ἡ τερρασινή χελώνη. Ὁ μέγιστος ὅμως τῶν χελωνοτρόφων εἶναι ἀναμφιβόλως ὁ Ἰάπων Χατόρι, ὅστις πλησίον τοῦ Τόκιο ἔχει ἐν τεράστιον χελωνοτροφεῖον. Συνίσταται τοῦτο ἐκ μεγάλης σειρᾶς λιμνῶν θαλασσίου ὕδατος, ἐξ ὧν αἱ μεγαλύτεραι ἔχουσιν ἐπιφάνειαν 20 χιλ. τετραγωνικῶν ποδῶν. Ὁ Χατόρι παρέχει ἐτησίως καθ' ἅπασιν τὴν Ἰαπωνίαν καὶ τὴν Κίναν περὶ τὰς 21 χιλιάδας χελωνῶν. Μικρὰ ἐκ τῶν μεγλειτέρων λιμνῶν εἶναι προωρισμένη διὰ τὸν πολλαπλασιασμὸν αὐτῶν. Ἰδιαιτέρος ἐπιστάτης τοῦ Χατόρι ἐπισκέπτεται δις τῆς ἡμέρας τὴν λίμνην ταύτην, ἵνα παρατηρῆ ἂν αἱ χελῶναι ἀπέθεσκιν νῆα ὡὰ εἰς τὴν ἄμμον τῆς ἀκτῆς. Κρίτοι δὲ αἱ χελῶναι καλύπτουσι τὰ ὡὰ των

¹ Ἀλλιγάτωρ εἶναι εἶδος τι ὅμοιον κροκοδείλω.

μὲ ἄμμον, εἶναι εὐκόλον ἐν τούτοις εἰς ἐξήσκημένον ὄφθαλμὸν νὰ διακρίνη παρευθὺς τὴν φωλεάν. Ἀποθέτει δὲ τότε ὁ ἐπιστάτης ἐπὶ τοῦ ὡοῦ εἶδος τι καλύμματος ἢ δικτυωτοῦ, ἐφ' οὗ σημειώνει καὶ τὴν χρονολογίαν. Τοῦτο δίδει διπλὴν ὠφέλειαν: πρῶτον καθιστᾷ δυνατόν τῳ ἐπιστάτῃ τὴν ἐξεύρεσιν καὶ ἐπισκόπησιν τῶν διαφόρων ὡῶν, ἐν δευτέρως δὲ παρακωλύει ἄλλας χελῶνας νὰ σκάψωσιν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος. Συνήθως ἀποθέτει ἡ χελώνη 60 ὡὰ. Σχεδὸν δ' ἄλλαι τόσαι ἡμέρας παρέρχονται, ἕως ὅτου ἐκκολαθῶσι διὰ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου τὰ ὡὰ καὶ ἐξέλθωσιν αἱ νεαρὰ χελῶναι. Ἄλλοτε ἡ διάρκεια τῆς ἐκκολάψεως εἶναι μείζων, ἄλλοτε μικροτέρα, ἀναλόγως τοῦ καιροῦ. Ἴσως δὲ τούτων ἔνεκα θὰ ἐνόμιζέ τις, ὅτι ἐν Ἰαπωνίᾳ ἀναρίθμητοι χιλιάδες τοιούτων χελωνῶν ἀναπτύσσονται, καὶ ὅτι ἡ ἐπιστημονικὴ καλλιέργεια αὐτῶν εἶναι τὰ μάλα προσοδοφόρος. Ἐν τούτοις πολλὰ τῶν ὡῶν, ἅτινα αἱ ἐν ἀγρία καταστάσει ἐλευθέρου χελῶναι γεννῶσι, καταστρέφονται ὑπὸ μύων καὶ πολλῶν ἀρπακτικῶν πτηνῶν. Πολλὰ ἐκ τῶν μόλις ἐξελθουσῶν χελωνῶν γίνονται λεία ἰχθύων καὶ ὄρεων εὐθὺς ὡς εἰσέλθωσιν ἐκ τῆς ξηρᾶς εἰς τὸ ὕδωρ. Τούτου ἔνεκα γίνεται καταληπτὸν, διατὶ ἡ ἐπὶ ὠρισμένου τρόπου περιποιήσεως ἀνατροφή τῶν ἀλλιγοροειδῶν χελωνῶν, ὡς ὁ Χατόρι ἐκτελεῖ αὐτὴν καθιστάται ἀρκετὰ προσοδοφόρος ἐργασία. Εὐθὺς ὡς αἱ νεαρὰ χελῶναι ἐξέλθωσιν ἐκ τῆς ἄμμου, φέρονται εἰς ἰδιαιτέρην λίμνην καὶ ἐκεῖ τρέφονται κανονικῶς μὲ ἰχθῦς, οὓς κόπτουσι πρὶν εἰς λεπτότατα τεμάχια· ἂν ἔμενον ἢ εἰσῆρχοντο εἰς τὰς ἄλλας λίμνας θὰ κατετρώγοντο ὑπ' αὐτῶν τῶν γονέων των.

Ὅταν αὗται μεγαλυνθῶσι, τρέφονται μὲ ζῶντας ἐγγέλει, αἵτινες ἀποκλειστικῶς ἀνατρέφονται πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἰς ἰδιαιτέρην λίμνην. Ἡ διατροφή τῶν νεαρῶν χελωνῶν διαρκεῖ μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου. Τότε περιπίπτει ἡ χελώνη εἰς χειμερινὴν νάρκη, καθ' ἣν διακρίνεται ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτῆς λίπους, ὅπερ ἄφρονον συναπεκόμισε κατὰ τὸ θέρος. Ἐκ τῆς νάρκης ταύτης ἐξέρχεται κατὰ τὸν Ἀπρίλιον ἢ Μάϊον. Ἄλλ' ἀπαιτοῦνται ἐν ὄλω πέντε ἔτη μέχρις ὅτου τὸ κρέας τῶν χελωνῶν τούτων καταστῆ ὠριμον καὶ κατάλληλον διὰ τροφήν. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἡ καλλιέργεια καὶ ἡ διατροφή τῶν ἀλλιγοροειδῶν χελωνῶν εἶναι οὐσιωδῶς περιεργότεραι καὶ μᾶλλον δυσάρεστοι τῶν τῶν ἄλλων εἰδῶν. Ὡς τὸ ὄνομα δεικνύει ἡ ἀλλιγοροειδὴς χελώνη ἔχει χαρακτηρὰ ἀγρίου καὶ ἐπικίνδυνον. Εἶναι ὑπὸ τὴν χειρίστην τῆς λέξεως ἔνομιον ἀρπακτικὸν σαρκοφάγον ζῶον καὶ πλήρες ὑπόουλου κκεντροχειείας. Εἰς τὸν πυθμῆνα τῆς ἄμμου μένει ἐπὶ ὠρας κεχωσμένη, ἡ χελώνη, μόνον τὴν κεφαλὴν ἔχουσα ἐκτός, ἐλάχιστα ὄρα-

τὴν. Ἐν βίῳ ὄφθαλμοῦ, ἂν ἰχθῦς τις διακρίνη, ἐξάγει τὴν κεφαλὴν ἐκ τῆς ἄμμου καὶ τὸν συλλαμβάνει· οὐδεμίαν δὲ διαφυγὴν ἐπιτρέπουν αἱ φοβεραὶ αὐτῆς σιαγόνες, αἵτινες ἔχουσι μαχαιροειδῆ κατασκευὴν. Ἡ χελώνη διατριπᾷ καὶ θραύει ἰσχυροτάτην ξάβδον περιπάτου, ὡς Ῥώσσοις τις ἀξιωματικὸς βεβαίως, ὅστις ἐπεσκέφθη ποτὲ τὸ χελωνοτροφεῖον τοῦ Χατόρι, καὶ ἀμφέβαλλε περὶ τῆς δυνάμεως τῶν ὀδόντων τῶν χελωνῶν. Ἡ χελώνη ἔχει ἐπίσης καὶ ἄλλας κυνηγετικὰς μεθόδους. Θηρεύει καταδιώκουσα ἀδιακόπως εἰς τὴν λίμνην ἰχθύν τινα, μέχρις οὗ οὗτος ἀποκάμει, ὅτε τὸν συλλαμβάνει καὶ τὸν καταπίνει. Ζῶσα ἐλευθέρως ἐφορμᾷ καὶ εἰς τὰ ὑδροβία πτηνά, πλησιάζουσα ἀνευ θορύβου αὐτὰ ἐκ τῶν κάτω, χωρὶς νὰ τὴν ἐννοήσων καὶ συλλαμβάνουσα αὐτὰ ἐκ τοῦ ποδός, σύρει εἰτα ὑπὸ τὸ ὕδωρ διὰ νὰ τὰ φάγη, ξεσχίζουσα αὐτὰ μὲ τὰς ἰσχυρὰς σιαγόνας τῆς καὶ τοὺς γαμψοὺς ὄνυχας τῆς. Ἐνεκα τούτου δὲν δύναται ὁ Χατόρι νὰ διατηρῆ εἰς τὰς λίμνας του ταῦτα ὡς καὶ χῆνας ἢ νήσσας· αἱ χελῶναι ἐν ἀκρῆσι θὰ τὰς κατεβρόχιζον. Ἡ ἀγριότης των εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε πρὸ οὐδενὸς ἐχθροῦ ὑποχωροῦσιν. Ὅταν δὲ συλληθῶσι, σύρουν καὶ κρύπτουσι τὴν κεφαλὴν ἐν τῷ ὄστράκῳ, ἐπιδεικνύουσαι τὰς φοβερὰς σιαγόνας των. Μὲ βλοσυρῶς βλέποντας ὄφθαλμοὺς περιμένει τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξαγάγῃ τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ προσβάλῃ τὸν ἀντίπαλόν της. Ἐνεκα τούτου οἱ Ἰάπωνες ἐργάζονται τοῦ Χατόρι μετὰ προφυλάξεως πάντοτε πλησιάζουσιν αὐτήν. Ἐχουσι δὲ διὰ νὰ τὴν συλλαμβάνωσιν εὐκόλως ἐν μόνον μέσον· τὴν κρατῶσιν ἐκ τῆς οὐρᾶς καὶ εἰτα δεσμεύουσι καὶ τὸ ἄλλο σῶμα, προφυλασσόμενοι ὅμως πάντοτε ἀπὸ τοῦ φοβεροῦ στόματός της.

Δρ. Γ. Κ. Γ.

ΧΡΙΣΤΕ ΜΟΥ!

Γονατίζω 'στὸ σταυρὸ σου
καὶ 'στὸ αἷμά σου ποῦ ἐχύθη
Δὲν σε προσκυνῶ Χριστέ μου!
ὡς σε προσκυνοῦν τὰ πλῆθη...

Γονατίζω 'στὸ σταυρὸ σου
'στὸ ἀκάνθινόν σου στέμμα
'στὴ γολθῆ ὅπου 'πατίσθης
εἰς τὸ ὄξος ποῦ ἐχύθη
εἰς τὸ ἅγιόν σου αἷμα.

Γονατίζω 'στὴ θανά σου
'στὰ καρδιά τὰ 'ματωμένα
Εἰς τὴν ὕστερη πνοή σου
μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα.

Γονατίζω εἰς τοὺς πόνους
ποῦ ἠσθάνθη τὸ κορμί σου,
Καὶ προσεύχομαι Χριστέ μου!
'στὴν ἀθάνατη ψυχῇ σου...

ΕΚ ΤΩΝ THE CHARLOTTE BATON

ΠΟΘΟΣ

Σιγά τή νύκτα μέσα στο σκοτάδι
 τή σκέψι μου για σένανε άπειρώνω
 άπ' τή πολύκοπη ήμέρα τής ζωής μου
 σαν σε σκεφθώ λιγάκι χαλαρώνω...
 τής ήσυχίας μου ταίς ώραις σχηματίζεις
 'Εσύ... που τή πνοή μου δίνεις
 'Εσύ... που τήν ελόκληρη ζωή μου
 με μία ματιά νέα ψυχή μ' άφίνεις.
 "Όλοι μου αι σκέψεις, που σε σένα στέλλω
 μία καλύβα θέ να κτίσουν στη καρδιά σου
 και μίαν ήμέρα έκεί θάρθω να μείνω
 άπ' τά φιλιά να ζήσω τά δικά σου.
 'Αλλ' αν σκεφθώ που άδιαφορείς για μένα
 μία τέτοια φλόγα σένα δεν ζεσταίνει.
 "Αχ!! τότε πλειά γή, ούρανός, και νειότη
 στάχτη άς γενή, φαρμακωμένη,
 κι' αν ποτέ τά μάτια σου κυττάζω
 τό χρώμα τους τό τόσο μαγικό
 μες τή καρδιά μου χύνεται μία λύπη
 όπου μ' άφίνει για μέρες σκεπτικό.
 Τόν έρωτά σου έχω στή μυαλό μου
 αυτόνε έχω μόνο στοχασμό
 αυτόνε τής ζωής προορισμό μου
 γι' αυτόν τόν έρωτά σου μόνο ζω.
 Σαν βρίσκομαι πολλάς φοραίς σιμά σου
 εύχάριστη μου φαίνεται ή ζωή
 τί κτυποκάρδια τά μάτια σου σαν βλέπω
 γεμάτα άπ' τό μυστήριο τό βουθ.
 Τών ήμερών μου τή πάλη μεταβάλλει
 στη τρομερή μου αυτή μονοτονία
 μόνη μου έλπίδα ή αγάπη σου μου μένει
 στής ζωής μου τή μεγάλη τρικυμία.
 Θέλω δική μου νάχω τή καρδιά σου
 τών ματιών σου τή φωτιά να κατακτήσω
 γι' άτμοσφαίρα νάχω τή πνοή σου
 άπ' τόν δικό σου έρωτα να ζήσω

Ζάκυνθος "Αγγελος Σαλούτσος.

25 ΜΑΡΤΙΟΥ

Διπλή γιορτή... Ξημέρωσε
 τή πλάσι να φωτίσης
 και μίαν έλπίδα ρίξε μας
 να μūs παρηγορήσης.

Γιατί είνε κριμα ένας λαός
 πάχει για μόνο στέμμα

τό τιμημένονε Στανρό
 να κολυμπάη στή αίμα!!..

Λαός... που έδίδαξε λαούς
 τί είναι ελευθερία
 σήμερα νάνε μ' άλλσους
 δεμένος στή σκλαβιά!!

Στρέψε Χριστέ, και κτύπησε
 τά δύστιχα παιδιά σου
 'κείνα που πρώτα έπιστεψαν,
 στή λόγη, στή καρφιά σου,

Βάρβαρα χέρια και άπιστα
 με άποια τά σφάζουν.

Γιατί ζητούνε λευθεριά
 και τό Χριστό δοξάζουν!!!

Ζάκυνθος "Αγγελος Σαλούτσος.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Κατά τής υπεριδρώσεως των ποδών.

Μεθόδους τινάς κατά τό μάλλον ή ήττον επιτυχείς
 κατά τής άχληροτάτης ταύτης παθήσεως παρέχει ο Δρ
 Βρούσφ, αίνετες είναι αι εξής:

1) Κόπτονται εξ άναποτικού χάρτου πέλαματα ύπο-
 δημάτων, άτινα διαθρόγγονται εν διαλύματι ύπερμαγ-
 γανικού καλίου 1 γραμ., ύδατος 100 γραμ., θυμολίου
 0.50 έκστγρ. Τά πέλαματα ταύτα είνε στεγνοϋνται και
 τίθενται εντός των ύποδημάτων άνανεϋνται δε καθ'
 εκάστην ήμέραν.

2) Έκτελοϋνται πλύσεις εκ του μίγματος: ναφθο-
 λίου 5 γραμ., γλυκερίνης 10 γραμ. και οίνοπνεύματος
 100 γραμ. Μεθ' εκάστην δε πλύσιν ή επίχρισιν επι-
 πύσσονται οι πόδες διά τής εξής κόνεως: ναφθολίου 1
 γραμ., κόνεως άμύλου 90 γραμ.

3) Ο πυθμήν των ύποδημάτων επιπίσσεται διά τάλ-
 κου 40 γραμ., ύπονιτρικού βιτμουθίου 45 γραμ., ύπερ-
 μαγγανικού καλίου 3 γραμ., ίτευλικού νατρίου 2 γραμ.
 και κόνεως όρούζης 60 γραμ.

4) 'Επιχρίονται αι πάσχουσαι επιφάνειαι δι' ύπερ-
 χλωριούχου σιδήρου 30 γραμ., γλυκερίνης 100 γραμ.

5) Γίνονται πλύσεις εκ του διαλύματος: κινίνης θει-
 κής 5 γραμ., τανίνης 2 γραμ., οίνοπνεύματος 100 γραμ.,
 ύδατος 250 γραμ. Μεθ' εκάστην δε πλύσιν επιπίσσεται
 κόνις εξ ίτευλικού όξέος 3 γραμ., άμύλου 10 γραμ.,
 τάλκου 90 γραμ., στυπτηρίας 45 γραμ.

6) Γίνονται επίχρισεις εκ του μίγματος βάμματος
 εύθαλείας 25 γραμ., ύδατος Κολωνίας 120 γραμ.

7) Τό δε άπλούστερον και εύκολώτερον έλληνικόν
 αντίφάρμακον είναι να πλύνη τις τό έσπέρας τούς πό-
 δας του δι' όξους συγκερασμένου μεθ' ύδατος.

ΗΘΙΚΟΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ ΒΙΟΥ

'Εάν εις πᾶσαν εποχήν τό «σπευδε βραδέως»
 έθεωρείτο ως άπαρκίτητος γνώσις προς επιτυ-
 χίαν οίασδήποτε έργασίας και άσχολιάς, σήμε-
 εϊπερ ποτέ και άλλοτε, πρέπει να θεωρηθῆ
 χρησιμώτατον ρητόν εις πᾶσαν περίπτωσιν του
 πολυπλόκου, ως εκ τής αύξήσεως των κοινωνι-
 κών συνθηκών και ποικίλων σκέψεων βίου, προς
 επιτυχίαν παντός έποφελοϋς σκοποϋ και επι-
 κρητήσεως των αγαθών και ευγενών ιδεών και
 φρονημάτων εν τῇ έργασίᾳ, οικογενείᾳ και κοι-
 νωνίᾳ ήμῶν.

Μεγίστη προσοχή, άκατάβλητον σθένος και
 κρίσις μεγάλη απαιτείται εις τόν διανοϋμενον
 αϊώνα τής άκαταπαύστου πνευματικῆς και σω-
 ματικῆς κινήσεως και προόδου και των πολλα-
 πλασιαζομένων όσημέραι προβλημάτων τής
 ζωής, να μη περιπλακεί τις εις τόν παμμε-
 γέθη και άεικίνητον κοινωνικόν τροχόν, κατα-
 θρυματισθῆ!

'Ο σύγχρονος ύλισμός κατ' ανάγκην άναπό-
 φρευκτον επέφερε τόν ατομισμόν, όστις έχει ως
 δόγμα τό: «Έκαστος διά τόν έαυτόν του και
 μόνον!» 'Αλλ' έρωτώ αυτά είνε τά θαυμά-
 σια αποτελέσματα του πολιτισμοϋ, τής κοινω-
 νικῆς άναπτύξεως και τής απαιτουμένης αλλη-
 λεγγύης προς προαγωγήν των ατόμων, οικογε-
 νειών, κοινωνιών και εν γενεί του έθνους, όταν
 εις μέν τό μέγαρον του πλουσίου ή άπόλαυσις
 τής ζωής ποικιλοτρόπως έχει φθάσει εις τόν
 κολωφώνα τής σπατάλης και άσωτείας, εις δε
 τήν οικρταν τρώγλην του άθλίου πτωχοϋ και
 δυστυχοϋς ακούονται απαίσιαι ανά πᾶσαν στι-
 γμήν αι οίμωγαί και οι θρήνοι τής πείνης και
 τής άπελπισίας;!

'Ας έχωμεν πάντοτε ως γνώμονα του βίου
 μας τήν ευεργεσίαν καθ' οίονδήποτε τρόπον
 (είτε διά λόγου ώρελίμου και ήθικῆς ύποστη-
 ρίξεως εν γενεί, είτε δι' έργων φιλανθρωπικῶν
 ποικιλοτρόπως εκτελουμένων), καθόσον αϋτη
 είνε ή γλυκυτέρα των άναμνήσεων και τό τρα-
 νώτερον δείγμα άνθρώπου αληθῶς πεπολιτι-
 σμένου και ευγενοϋς. 'Αλλά, ως έχει εισέτι
 δυστυχῶς σήμερον ή Κοινωνία μας, έλλειπούσης
 εισέτι τής ανθρωπιστικῆς άγωγῆς και τής κατά
 τό πλείστον έφαρμογῆς τής αληθοϋς χριστιανι-
 κῆς Θρησκείας, να μη άναμνώνμεν πάντοτε
 τήν ευγνωμοσύνην ευεργετοϋντες τόν πλησίον,
 ως και ο άείμνηστος ποιητής μας Βασιλειά-
 δης είχε διατυπώσει διά των έπομένων γλαφυ-
 ροτάτων στίχων του:

«Και τί άγόν και ευγενές και μέγα και
 ώραϊον τόν βίον δεν επέρασε θλιβόμενον και
 κλαϊον; Και τις εδῶ ενάρτεος του κόσμου ευερ-
 γέτης εις τά δεσμά δεν εθανε παράφρων ή
 επκαίτης; Και τις ο δώσας μέλι και μη λαθών
 ως άμοιβήν άγνωμοσύνης βέλη;»

'Η παρατηρουμένη σήμερον μεγίστη δξύνουα
 κατά τήν σύγχρονον εποχήν, ήτις παρατηρεί-
 ται από τής μικρῆς ετι ήλικίας, τείνει εις ευ-
 φυϊκν βέπουσαν δυστυχῶς προς τά πονηρά και
 φαύλα! Πόσον όμως θα ήτο άριστον αϋτό τό φαι-
 νόμενον του 20ου αϊώνος, εάν διά τής καταλ-
 λήλου ήθικοθρησκευτικῆς και κοινωνικῆς μορ-
 φώσεως, άρχομένης από τής παιδικῆς ήλικίας,
 εΐχεν οϋτως ή δξυδέρκεια άναπτυχθῆ, ώστε να
 παρουσιάζη ανθρώπους ευφυείς μεν, αλλά και
 ενάρτεους προς μεγίστην ώρελίαν και αληθῆ
 πρόσodon τής τε οικογενείας και Κοινωνίας!

'Εκ Πατρῶν.

Γεωρ. Η. Καλλινοεζής
δημοσιογράφος

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Κυρία τις ήρώτα τόν φιλόγυρον θεϊον της πώς έκα-
 με να φθάση τοσοϋτον προεχωρημένην ήλικίαν.

— 'Απλούστατα, τῇ άπεκρίθη οϋτος, έκαμνα μεγα-
 λην οικονομίαν εις όλα.

— Μά πώς και εις τήν ζωήν; ήρωτήθη.

— Βέβαια, όστις συνειθίζει να κάμνη οικονομίας,
 συνειθίζει να εξοικονομῆ και αϋτήν τήν ζωήν του, τῇ
 άνταπήνησει.

'Ως φαίνεται τό ψυχρόν και τό θερμόν εκδηλοϋν όμοια
 πράγματα εις τινας περιστάσεις, διότι λέγομεν:

— Δότε μου ζεστό ψωμί.

— Δότε μου κρύο νερό.

Διότι θέλομεν να φανερώσωμεν τό νοπόν και πρόσ-
 φατον πράγμα.

'Ο μαθητής αναγινώσκει:

— Τῷ καιρῷ εκείνῳ οι άνθρωποι εζων εις τά όρη
 με άγρίους καρπούς και ενδεδυμένοι με δέρματα ζώων:

'Ο καθηγητής εθίγγεται:

— Και εν τούτοις και σήμερον εξακολουθεῖ τό αϋτό
 πράττων, αλλά επί τό ευγενικώτερον δήθεν!

Θέλετε να κερδίσετε πολλά χρήματα, ήρώτησεν αϊφ-
 νης ο παλιότατος ένα θεατήν.

— Ναι, τῷ άπαντᾷ οϋτος.

— Ν' αγοράζης θερμομέτρα, όταν κατεβαίνουν και
 να τά πουλῆς όταν ανεβαίνουν.

— "Όταν γηράση τις τί πρέπει να κάμνη; ήρώτησε
 κυρία τις ήλικιωμένη.

— Να πηγαίνη εις τήν εκκλησίαν, τῇ άπεκρίθησαν,
 πολύ συχνά.

— Πώς ; υπέλαβεν αυτή, επήγγαινα καθ' ημέραν και παρακαλούσα, αλλά απ' εναντίας εγήρασα γληγορώτερα.

Είς πιλοποιούς συναντή καθ' ὁδὸν ἕνα ὀφειλέτην του, ὅστις δὲν τὸν χαιρετῆ καὶ ἀναγκάζεται νὰ τῷ εἴπῃ :

— Δὲν παρατηρεῖς, σὲ παρακαλῶ, τί μάρκα φέρει τὸ καπέλλο σου, διὰ νὰ φέρω καὶ ἄλλα ;

— Ὁ δὲ πονηρὸς ἐνόησας :
— Περιττόν, τῷ λέγει, διότι δὲν θὰ σὲ γνωρίζουν ὅπουταν θὰ τὰ συναντῆς.

Δανειστής (πρὸς χροσφειλέτην). — Μὰ αὐτὸ εἶνε ἡ ἀποκορύφωσις τῆς ἀναιδεΐας. Ἐέρεις ὅτι σοῦ ἔκαμα ἀγωγὴν δι' ὅσα μοῦ ὀφείλεις καὶ μοῦ ζητεῖς νὰ σοῦ δα- νεύσω ἀκόμη 200 Μάρκας ;

— Μὰ γιατί ἐξάπτεσαι τόσον, ἀφοῦ δύνασαι νὰ μοῦ κάμῃς ἀγωγὴν δι' ἄλλα τόσα ;

— Νέε μου, ὅταν ἤμουνα στὴν ἡλικία σου, ἐνόμιζα πῶς τὰ ἤξευρα ὅλα, ἀλλὰ τώρα βλέπω, ὅτι τίποτε δὲν ξέρω.

— Μὰ αὐτὸ τὸ ξέρω πρὸ καιροῦ.

— Ὅταν κλέπτῃ τις ἐν ἑκατομμύριον παύει πλέον ἡ κλοπὴ καὶ ἀρχίζει ἡ μεγαλοφυΐα.

Μία.— Δοιπὸν ἀκόμα εἶσαι ἀπαρηγόρητη διὰ τὸν θά- νατον τοῦ πρώτου ἀνδρός σου ;

— Ἄλλῃ.— Ἐγὼ ὄχι, ἀλλ' ὁ δευτέρός μου

— Ὁ γηραιὸς κύριος.— Δὲν ἴμοιρεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί ὀλέθριον πρᾶγμα διὰ τὴν ἀνθρωπότητα εἶνε ὁ καπνός.

— Ὁ νεαρὸς κύριος.— Μὰ βλέπω ὅμως, ὅτι καπνίζετε!
— Μὰ πῶς μποροῦσα νὰ τὸ ἤξευρα, ὅτι βλέπτει τὸ κάπνισμα ;

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

13ου τεύχους

49. Λᾶρος—Λέρος—Πᾶρος—50 Περσῆ. ΡῆτωΡ. Μύρρα. ἸσαίΚ. ΣκούΑ ὈρρηΗ. ΣάμοΣ — 51. Ἐρ- μῆς. Ἀπόλλων. Διώνυσος.—52. Αἰγίμιος ἦν ἔπος τοῦ Ἡσιόδου.—53. Ἐστέρωσαν τὸν Ἰησοῦν οἱ ἄνομοι.— 54. Ἐκνήπιη γυνὴ Σωκράτους ἦν.

Λύται. Ἀθηνᾶ Ν. Ζαθερδινουῦ ἐκ Ζακύνθου 2.— Χαρῖθμος Σταυρίδης ἐξ Ὀδησοῦ 4. — Μελ. Πανίδου ἐκ Ρόδου 3 — Χαρ Βλαστὸς ἐκ Κων/πόλεως 1.— Ἄντ. Μίλος ἐξ Ἀθηνῶν 2.— Ἄριστ. Χ. ἐξ Ἀθηνῶν 1. — Ἄνθῃ Φίλωνος ἐκ Πειραιῶς 4. — Ἐλπίς Κωστιδῆ ἐκ Βόλου 2.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

— Ὅλη ἡ σειρὰ τῶν ἐσχάτως ἐκτυλιχθέντων γεγο- νότων τῆς ἐν Γουδί στάσεως τῶν ἀξιωματικῶν, τοῦ μεγάλου λαϊκοῦ συλλαλητηρίου, τῆς ἐνάρξεως τῆς Βουλῆς, (ἀπόψεις ἐσωτερικαὶ καὶ ἐξωτερικαὶ) τῆς στάσεως τοῦ Ναυτικοῦ, τῆς φοβερᾶς πυρκαϊᾶς τῶν ἀνακτόρων κτλ. ἐπὶ ἀρίστου σιλιπνοῦ φωτογραφικοῦ χάρτου. *Ἐκαστὸν ἀντίτυπον δρ. 1.

— Ἀποστέλλεται τῷ αἰτοῦντι σημειώσεις λεπτομερῆς ὁλοκληροῦ τῆς σειρᾶς.

Καλλιτεχνικαὶ φωτογραφίαι

Σκηναὶ Ἀθηναϊκῶν ἐορτῶν καὶ τῆς κινήσεως τῆς πόλεως. Οἱ Βασιλεῖς ἐν ταῖς τελεταῖς. Ἀπόψεις Πει- ραιῶς καὶ Φαλήρων κ.τ.λ.

Ἀδελφοὶ Πρίντζη

Photo-Reportage

Ἀθῆναι

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ

9 ὁδὸς Παπαρη- γοπούλου (*Ἐναντι Κήπου Ὑπουργ. Οἰκονομ.)

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΚΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

Ὀδὸς Ἐδριπίδου καὶ Σωκράτους 2 ΑΘΗΝΑΙ

Κατασκευὴ τυπογραφικῶν clichés δι' ἔφημερίδας, περιοδικὰ, συγγράμματα, καταλόγους κτλ. Photo-Reportage. Εἰδικὴ φωτογραφικὴ ὑπηρεσία δι' ἔφημερίδας καὶ περιοδικὰ.

*Ἐκδόσεις Περιοδικῶν, βιβλίων, δελταρίων, ρεklamῶν, τιμοκαταλόγων κτλ.

Πώλησις καὶ μίσθωσις ἐτοιμῶν καὶ μεταχειρισμένων clichés.

Πλάκες προβολέων διὰ διαλέξεις καὶ μαθήματα σχολείων, λυκείων, συλλόγων κτλ.

Προμήθεια βιβλίων καὶ διαφόρων ἀντικειμένων.

Ἐμφανίσεις καὶ ἐκτυπώσεις φωτογραφικῶν πλακῶν.

Ἐισπραξις ἀποδείξεων καὶ λογαριασμῶν.

Ἐγγραφή συνδρομητῶν εἰς τὰς ἔφημερίδας καὶ περιοδικὰ.

Ἀποστολὴ ταχυδρ. δεμάτων καὶ διαφόρων παραγγελιῶν εἰς Αἴγυπτον.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΤΟΥ 10ου ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ"

Table with 3 columns: Section Name, Page Number, and Sub-section Name. Includes sections like ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ, ΙΣΤΟΡΙΚΑ, ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑ, ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ—ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΑ, ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ.

